

Kulkurin Sydän

Hän oli matkaa nähnyt. Niin sisimpään kuin ulkoiseenkin. Hän oli taivaltanut pitkän matkan lyhty kädessään. Hän tiesi, että häntä odotellaan kylän laitamilla.

Ja hän oli valmis vastaamaan.

Kulkuri, kerro meille mikä vapauttaa surusta?

Te etsitte vapautta surusta, mutta eikö juuri suru ole teidän tärkein ohjastajanne. Mistä muuten tietäisitte löytää elämän pohjan, jos ette löytäisi sitä surustanne? Mistä oppisitte tahtonne reunat, mistä löytäisitte lohtunne rajat? Sen sijaan, että tahtoisitte surustanne eroon, nähkää sen liike teidän omana liikkeenänne. Sillä siellä missä te liikutte, liikkuu surukin. Siellä missä liikkuvat puut, liikkuu tuulikin. Jos te pyritte surustanne eroon, saatte tilalle vain tyhjyyden. Sen sijaan että käyttäisitte aikanne ponnisteluihin päästäksenne surusta eroon, antakaa surun täyttää maljansa teidän kyynelistä. Sillä suru on sulanutta jäätä, joka poistuu sydämenne ympäriltänne vain vapauttaakseen ilon ja uuden elämän halun. Mitä syvemmän surun kohtaatte, sitä syvemmälle sydämeenne katsotte. Ja eikö juuri sydämenne ole kotinne, jossa kaipaisitte asua. Eikö juuri sydämenne ole kuiskaus, joka kantaa näkymättömänä yli vaikeuden, vaikkakin paljastaen elämän todellisen luonteen. Olkaatte silti lempeitä surulle, niin kuin karhuemo on lempeä eksyileville poikasilleen. Sillä suru on kunniavieras, joka ei lähde pyytämällä, vaan antamalla sille tilaa istua aloilleen. Niin kuin palvelisitte parhainta ystäväännne kotinne vieraana, palvelkaa surua. Antakaa sille aika ja tila, niin kuin avaruus on antanut elämälle. Antakaa sille kehossanne paikka, niin kuin antaisitte kodittomalle yösijan. Koskettakaa sitä, vaikka sen kosketus poistaisi kipeän sumuverhon todellisuuden edestä. Sillä mitä on suru muuta kuin hyväksyntää siitä, että elämä paljastaa hetkeksi itsensä huntunsa alta, ja myöntymistä sille, että me elämme toiveidemme maailmassa useammin kuin toden ja totuuden. Sillä mitä ovat totuus ja todellisuus, muuta kuin virtaavaa vettä, jota ei voi pysäyttää ja kuinka usein me huomaamme silti pysähtyneemme. Siksi surukaan ei viivy loputtomiin. Surulla on oma aikansa, niin kuin linnunpoikasilla on pesässään. Ette voi nopeuttaa surun hälvenemistä, niin kuin te ette voi pakottaa linnunpoikasia lentämään, mutta voitte lieventää surun tuomaa tuskaa. Ette voi pakottaa suruanne piiloon, mutta voitte viedä kehonne aistimaan kaunista auringonlaskua, vain nähdäkseenne kuin paljon surua teissä itsessänne vielä on. Sillä ei teidän tule piilottaa suruanne syvälle itseenne, vaan antakaa surun näkyä kasvoilta, eleistä ja ilmeistä. Sillä mitä muuta te kaipaatte kuin kohtaamista, jossa tuntematon ja tunnettu halaavat toisiaan. Niin kuin te jaatte ilon ollaksenne onnellisia, jakakaa te suru ollaksenne surullisia. Sillä murhe murtuu vasta kun

tuotte sen esiin maailmaan, jossa sanat ja kuvat elävät. Niin te nousette pian ylväinä surunne haudasta, sillä surunne on tullut jaetuksi maailmassa, jossa kyyneleet eivät merkitse epäonnistumista, vaan sitä että olette tulleet muistutetuksi elämän kauneudesta ja ainulaatuisuudesta. Olkaa ylpeitä siitä, että olette kuunnelleet viestintuojaa, vaikkapa tuo viestintuoja olisi vihanne. Sillä hän joka kätkee kyyneleet, kätkee myös todellisen ilonsa ja hän joka kieltää vihansa, kieltää myös itsensä. Ja vaikkapa teidän elämänne tuntuisi ikuiselta taistelulta murhetta vastaan, voitte te hetkittäin lakata taistelemasta, sillä laiva joka on rikkoutunut merelle, ei voi enää rikkoutua maalle. Niin on teidänkin aika lopettaa pelkäämistä, sillä teette parhaanne kun heittäydytte juuri siihen, mitä pelkäätte eniten: kyynelten loppumattomaan mereen. Sillä syvinkin kohta merta makaa maan päällä, niin myös teidän on. Sillä se mihin pelkäätte hukkuvanne, ette te huku. Se mihin te pelkäätte vajoavanne, ette te vajoa. Sillä mitä muuta teiltä puuttuu surunne pahimmilla hetkillä muuta kuin luottamus elämään. Sillä niin kuin tähdet tulevat esiin ajallaan, myös te tulette. On opittava löytämään hetki, jossa ette hengitä surua, ette samaistu suruun, jossa olette vain osa sitä, jossa se on vain osa teitä, niin kuin te olette osa kaikkeutta. Pian tulee päivä jolloin huomaatte, että ponnistelunne meren syvyyksistä onkin palkintona meren pinnalla, niin kuin lumme on kasvattanut kauneimman osansa näkyviin lammen pintaan. Sillä eikö juuri taistelunne opetus ole se, että te voisitte opettaa toisia taistelemaan. Ja kuinka kävisittekään opettamaan surusta, muuta kuin auttamalla toista surullista. Sillä lohduttaessanne tulette myös itse lohdutetuiksi, sillä niin kuin kukka, jota lohdulla kastelette on ilona ja kiitollisena paitsi itselleen, myös sen hoitajalle.

Ja kun te opetatte taistelemaan, opettakaa myös luovuttamaan. Sillä mitä muuta on suru kuin vartija, joka riisuu ihmisen aseista. Niin te opitte myös itse surunne syvimmän luonteen. Suru on meri, jonka aaltona murheet iskevät aika ajoin rantaan. Niinpä teidän on opittava ottamaan aallot eri kokoisina vastaan, sillä lopulta te olette meri ja te olette ranta.

Kerro meille mitä me teemme pelkojemme kanssa?

Kun te ette kohtaa pelkoa, te etsitte toivoa, niin kuin te etsitte tulta ja kipinää. Sillä mihin muuhun me tarvitsisimme toivoa kuin pimeään. Mutta tämä tämänpäiväinen pimeä ei ole ainoastaan pimeää, jota kohtaamme luonnossa, vaan valottomuutta, jota kohtaamme omassa elämässämme. Sillä se mikä on meissä valotonta, on meissä vielä tutkimatonta. Ja se mikä on meissä tutkimatonta kohoaa pelosta, niin kuin tuhatpäiset viljat kohoavat runsaasta maasta. Sillä ettekö pelkää juuri sitä mikä on tutkimatonta teissä itsessänne? Ja se mikä on tutkimatonta itsessänne on tuntematonta myös muissa. Ja ettekö teidän tämänpäiväinen pelkonne olisi pelkoa tuntemattomasta, mutta pelkoa myös siitä, mitä te jo luulette tuntevanne. Niin minä kysyn teiltä, oletteko te koskaan nähneet silmästä silmään sitä mitä pelkäätte? Vai oletteko te ainoastaan nähneet ajatuksen siitä? Sillä eikö pelko ole vain lintu, jonka te haluaisitte ampua alas jousipyssyllänne, ilman että koskisitte siihen? Sillä paljastaessanne pelkonne, te paljastatte osan sisintänne. Ja mitä muuta pelko on kuin merituulen ikuista liikettä, jota te ette suostu hengittämään. Vaikkapa teidän henkenne haluaisi paeta sitä, mitä olette oppineet päivittäin pakenemaan, teidän sielunne kaipaisi silti pysähtyä. Ja kumpaa te pidätte vieraana, sielua vain henkeänne? Sillä eikö teidän kehonne ja mielenne kaipuu ole juuri sitä kaipuuta, jota teidän tulisi täyttää hiljaisuuden äänillä, pysähdyksen värinällä. Sillä eikö ikuinen liikekin lepää ikuisessa levossa. Niin myös teidän tulisi tehdä, vain nähdäkseenne miksi te pysytte liikkeessä, mikä saa teidät levottomiksi ja pelkääviksi, ja mikä saa teidät vuoroin pysähtymään. Niin pelko on varkaista viekkain. Se ei ainoastaan yritä viedä teidän kotianne, vaan myös kodittoman minänne kaikki vaatteet. Sillä pelon ainoa tehtävä on saada teidät pysähtymään tai liikkeeseen. Ja mitä muuta voisi koditon tehdä, kuin etsiä itsellensä turvaa kylminä pakkasöinä ja mitä muuta te teette peloissanne kuin pysähdytte tai jatkatte liikettänne. Kuitenkin osa teistä kykenee murtamaan pelon kaavan, niin kuin murtaisi omat kahleensa. Sillä eikö pelko saa teidät nopeammin oppimaan tavan välttää, kuin tavan kohdata. Ja mitä muuta on kohtaaminen kuin hengitystä sisään ja hengitystä ulos juuri silloin kun teidän henkenne etsii ulospääsyä tai turvaa. Ja kun te ajattelette peloissanne, te ette totiste näe, ettekä te totisesti kuule, sillä ainoa mitä kosketatte on oman pelkonne varjo. Ja tuossa varjossa ette näe ratkaisuja, ainoastaan ongelmanne. Ja eikö juuri pelkonne aja teidät ajatuksiinne ja umpikujiin.

Se mitä te olette alastomana, te olette pelotta. Ja kun te olette pelotta, teidät on riisuttu kaikesta mitä ei voi sanoa rakkaudeksi. Ja niin teidän pelkonne on sitä, että te ette tule joksikin, tai te sittenkin tulette. Nähkää siis kuinka rakennusmestari teissä on myös samalla lakaisija, ja lakaisija teissä on myös samalla rakentaja. Päivisin pelkonne on lopulta pelkoa siitä, että tunnette enemmän toistenne mielet kuin omanne. Palvelette toistenne toiveita, enemmän kuin omianne. Öisin te taas pelkäätte sitä, mitä ette saa itsessänne valmiiksi. Juuri keskeneräisin teistä on hyväksynyt pelkonsa. Eikö juuri sydämenne hartain toive ole elää pelotta, kohota ylväänä taivaalle ja mielenne luonne pelätä ja laskeutua alas, jos sitä kahlitsee pelko. Kuinka te oppisitte tästä, että teidän ei tule antaa valtaa mielelle, sillä se mikä rikkoo pelon on harmonia ja värinä teissä. Ja kun te etsitte harmoniaa, teidän on nähtävä miksi vuori houkuttelee valloittajia, vaikka on niille vaarallinen. Sillä eikö voimanne tule juuri siitä, kun värisette matkalla kohti sitä, mikä on teille kirouksena langennut. Opetatte siitä, mikä on tuskaksi uurtunut. Rakastatte sitä,

mitä alastomina olette. Opite siitä, mitä pelkäätte. Sillä eikö pelko olekin lopulta vain avattu ikkuna, josta avaruuden kuiskaus kertoo teille kaikkeuden luonteesta ja teistä itsestänne.

Kulkuri, kerro meille miten selviämme synkkyydestä?

Laakso, joka kylpee tänään auringonpaisteessa, tietää ettei huomisen myrskyt pilaa sen kauneutta, sillä ainoastaan vesisade saa sen värikkäät kukat kasvamaan ja maan ravitsevaksi. Se tarvitsee luokseen välillä sadepäivien harmauden, jotta se voisi olla toisinaan värikäs. Meri, joka lepää keskipäivän tyyneydessä, voi olla yöllä raivoisa ja synkkä. Ilman aaltoja meri olisi luonteeton ja merenkävijä jättäisi seikkailunsa. Olkaa kotina kaikille tunteillenne, niin kuin meri on merenkävijälle. Sillä myös synkimmätkin tunteet ja ajatukset teidän tulee kohdata sellaisinaan. Mutta jos synkkyydestä on tullut teille tapa elää, eläkää synkkyyttä niin kuin loisitte siitä joka päivä uutta toivoa, niin kuin maanviljelijä luo kylvämillään siemenillä. Sillä eivätkö langenneet ja eksyneet etsi juuri teidän sanojanne harhaillessaan pimeässä, ja eivätkö juuri teidän sananne pelasta heidät vaipumasta syvemmälle. Jos teidän on kulkeminen pimeässä, lakatkaa soimaamasta itseänne siitä. Sillä eikö siltojen ja muurien rakentajia tarvita myös valon toisella puolen, niin kuin elämää tarvitaan meren pohjassa ja korkealla taivaalla. Jos te ette kuitenkaan tunne pimeää kodiksenne, jättäkää te ajattelunne. Sillä eivätkö juuri ajatuksenne saa valon säteet estymään ja pilvet kertymään tummemmiksi pilviksi. Ja eivätkö juuri eksyneet eksy siksi, etteivät huomanneet muuta kuin ajatuksensa, ja eivätkö ajatukset olekin luonteeltaan sellaisia, etteivät ne johda mihinkään.

Usein juuri hyväntahtoisimmat teistä vaipuvat maailman uuvuttamina synkkyyteen. Jotta te voisitte kohota ylös niin kuin yöperhoset kohoavat kohti katulampun valoa, teidän täytyy nähdä ettei teidän käy yksin pelastamaan maailmaa, sillä silloin kun leijonat nukkuvat pöllöt saalistavat, niin myös teidän on levättävä. Sillä eikö juuri tunnollisuutenne ole tutkanne, ja vaikkapa te näkisitte kaikki virheet ja epäkohdat, ette te kuitenkaan voi kuin keskittyä yhteen kerrallaan. Niin on myös murheiden. Purkakaaway murheitanne yksi kerrallaan, antakaa niille paikka mielessänne, mutta älkää antako niille itseänne. Antakaa niille hetki päivästä, mutta älkää antako niille kuitenkaan koko aikaa. Monet sanovat: ei yksi aurinkoinen päivä muuta kylmää kevättä kesäksi, ei myöskään yksi ilon tunne muuta mieltä onnelliseksi. Mutta lopulta monet poutapäivät tuovat kesän, niin myös monet ilon hetket tuovat onnen. Jos synkkyytenne on teidän oma valintanne, nähkää onko tuo valintanne vain siksi että tuntisitte olonne turvalliseksi. Jos synkkyys tuntuu epäoikeudenmukaisuudelta nähkää kulkevatko kehonne ja mielenne käsikädessä. Sillä niin kuin leopardin poikaset seuraavat emoansa, myös mieli seuraa kehoa ja keho mieltä. Antakaa ystävyden tulla kehonne ja mielenne väliin, niin kuin antaisitte riitanne anteeksi parhaalle ystävällenne.

Sillä eikö juuri ystävyys saa mielen kohenemaan ja kehon havahtumaan.

Kulkuri, puhu meille erilaisuudesta ja ainutlaatuisuudesta?

Jos me kaikki olisimme saaneet syntymähetkellämme samat solut, samat kasvot ja saman sydämen, maailma ei tarvitsisi rakkautta. Erilaisuus synnyttää kuiluja, rakkaus rakentaa siltoja.

Ainoastaan virtaava vesi voi pyörittää raskasta vesimyllyä. Niin myös ihmisten pyhyys syntyy voimasta ja sen vastavoimasta.

Ne jotka kykenevät, ne antavat. Voimakkuutta ei olisi olemassa ilman heikkoutta. Yötä ei olisi olemassa ilman päivää.

Kun antaa sellaiselle, joka ei pysty koskaan maksamaan takaisin, tietää että on hyvä sydämestään.

Jos me kaikki olisimme saaneet matkallemme samat voimat, me emme pystyisi määrittämään itseämme. Juuri eroavaisuudet tekevät meistä ainutlaatuisia. Juuri se hetki, jolloin toinen voi antaa omastaan, jolloin toinen voi antautua antamiselle tekee meidän vuorovaikutuksestamme pyhää.

On oikein, että voimakkaat suojelevat heikompia. On oikein, että elinvoimaisimmat tekevät vähäosaisimpia enemmän.

Me elämme oikeudenmukaisuudesta.

Talvi ei voi sanoa keväälle, ota minun kylmyyteni jos talvi ei olisi luopumassa osasta itseään.

Toiset pystyvät antamaan omastaan, toiset pitävät itsestään kaikin ottein kiinni. Me kaikki haluaisimme olla jotain hyvää ja silti tuo hyvä on määritelmienne ulkopuolella. Kuinka arpisen sydämen kantaja jaksaisi olla hyvien tekojen tekijä, niin kuin hänen vierellä kulkeva hyväosainen. Tarvitseeko hänen? Ei, sillä eihän rikkilyöty tule eheäksi kuin rakastettuna ja vain rakastettuna voi kokea antavansa.

Me synnymme erilaisina, me kuolemme erilaisina. Me emme voi muuttaa ihmistä, mutta voimme kävellä rajoille, tehdä niistä turvallisia, ja antaa ihmisten itse kulkea niiden lävitse. Lopulta ihmisten välinen rajattomuus ei tarkoita ainutlaatuisuuden puuttumista, vaan se on pikemminkin mahdollisuus oman ainutlaatuisuuden ymmärtämiseen.

Maa ei ymmärtäisi multansa kauneutta, jos tammipuu olisi juureton.

Siinä hetkessä kun lakkaamme kunnioittamasta toisen ainutlaatuisuutta, meistä tulee välinpitämättömiä ja ajamme vain omaa etuamme. Niin usein tyydymme toteamaan mielessämme:

”Sinä olet erilainen, en välitä sinusta.”, kuin että näkisimme vaivaa ymmärtääksemme toista. Usein viha on mielestämme luontevampaa kuin välittäminen.

Siltikin eikö sokea ja ymmärtämätön voi olla suopea rakkaudessaan, kuin akateemikko, joka on tutkinut maailmansa läpikotaisin? Tieto ei ole rakkauden perusta. Ymmärrys ajatellen ei ole hyvyyden lähde. Vasta kokemus rakkaudesta on.

Niin usein kuulette sanottavan: "Hyväksykää hänet sellaisena kuin hän on."

Kuinka sitten ainutlaatuisuudet voivat kohdata? Kuinka kaksi ihmistä luo sillan toistensa luokse, jos ei ymmärtäminen ja tieto ole tuon sillan rakentajana?

Jos sokea mies seisoo rannalla, hän voi tuntea tuntemattoman lähestyjän aisteillaan. Mutta jos hänellä on tietoa henkilöstä, hänellä on mahdollisuus tuomita hänet.

Eikö rakkaus ole muuta kuin kävelyä toistemme lähellä, hiljaisuudessa ja sanattomuudessa. Eikö juuri aistit ole rakkautemme lähettiläitä.

Eikö hyväksyminen ole silloin omien tunteiden hyväksymistä, ei toisen hyväksymistä. Tammipuu sanoo ilkeänä tikalle: "Minussa herää kylmiä tunteita ja tunnen värinää, kun tulet lähelleni."

Tikka vastaa: "Olenko noin arvokas."

Lopulta me kuitenkin olemme yhtä ja samaa.

Kulkuri, kerro meillä kuinka meidän tulisi tehdä työtämme ja levätä?

Teidän päivänne alkavat aamunkoitosta ja laskeutuvat illan hämäriin. Ja kun te uurastatte, niin kuin härät uurastavat pelloilla, on teidän nähtävä, ettei ainoastaan työ ole päivänne mitta, vaan myös leponne on sitä. Sillä eikö tässä ajassa maailmaa juuri työnne luonne tuo esiin heidät, jotka ovat mestareita levossaan. Sillä hän joka taitaa matkan leväten liikkeessä, taitaa matkan hymyillen. Sillä eikö juuri kehon ja mielen liikkeenne ole työtä, joka kaipaa tulla pysähtyneeksi. Jos te ette palaudu työstänne, te ette myöskään voi työhönne nousta. Sillä missä muualla rakkaus tekee työtään kuin hyvinvoivassa sydämessä ja käsissä. Sillä jos te teette työnne uupuneina, te vieläpä olette työnä toisille. Ja kun te kysytte, kuinka voisitte jaksaa päivänne ja viikkonne, minä vastaan teille, olkaatte niin kuin kurjet ovat pellolla, tietämättöminä siitä, että heidän allansa oleva maa on työnä toisille. Sillä juuri silloin kun unohdatte tekevänne työtä, te rakastatte sitä. Ja kun te kysytte työnne palkkiosta, olkoon vaivannäkö se hinta, josta palkkionne maksetaan. Mitä enemmän tahdotte elämäännne mukavuutta, sitä enemmän joudutte kuitenkin näkemään työssänne vaivaa. Jos te taas tahdotte mukavuutta ikään kuin todistaaksenne toisille oman mukavuuttenne olevanne arvokkaampaa, te varastatte omaa leipäännne. Sillä hän joka tekee työtä vain näyttääkseen oman kotinsa ja henkensä paremmuutensa on eksynyt omasta todellisesta kodistaan. Sillä ettekö kuitenkin asu vain kehossanne ja ettekö kuitenkin matkusta vain mielessänne. Ja kuinka teidän kehonne ja mielenne voisi olla toisen kehoa ja mieltä arvokkaampi. Ja eikö teidän työnne tulisi kunnioittaa molempia. Sillä te teette työtä, jotta te saisitte levätä ja te lepäätte, jotta te voisitte taas liittyä työhön. Kuinka te oppisitte, että työllänne juurrutte maahan ja levollanne ravitsette multanne. Sillä mitä muu on työ kuin liittymistä johonkin yhteiseen, ja josta sittemmin syntyy jaettavaa. Ja jos työllänne katkotte juurenne, ettekö te tee enemmän pahaa kuin te teette hyvää. Jos te teette työtä katkerina, tuskissanne ja väkisin, eikö juurista kasva myös lisää katkeruutta, jota myös itse syötte. Jos te taas opitte tekemään työtä ikään kuin valmistaisitte perheellenne ateriaa, te ymmärrätte että ainoastaan sillä mitä teette rakkaudella on väliä.

Kulkuri, kerro meille virheistä ja erehdyksistä?

Etteikö teidän virheenne ja erehdyksenne olisi mitättömiä tässä hetkessä, mutta te todella näette vain ajatuksenne. Etteikö teidän uusi mahdollisuutenne kasvaisi juuri tässä hetkessä, mutta te murehditte kuitenkin jo seuraavaa. Oppikaa anteeksiantaminen itselle, niin te opitte etteivät virheenne ja erehdyksenne ole muuta kuin kasvukipuja teissä. Ja kun te vieläpä pelkäätte tanssivanne ja iloitsevanne iltatuulen kanssa, niin oppikaa te ettei erehdyksenne ole teille este vapautteen vaan muistutus siitä, että olette kampaillleet kahleenvartijan kanssa. Sillä eivätkö virheenne ole olleetkin vain vapautenne sidontaa, ja eivätkö erehdyksenne ole olleetkin vain pyrkimystä vapautua tuosta sidonnasta. Sillä niin kuin syntymästään sokea ei voi syyttää itseään näkemisen heikkoudesta, ette te voi syyllistää itseänne siitä, että ette syntymässänne saaneet tietoa vapaudesta. Sillä ettekö juuri murheellanne ja katumuksellanne pyri estämään iloanne nauttia vapaudestanne, koska olette eksyneenä jonkun toisen vapautta rajoittaneet. Mutta niin kuin te tunnette sateen ihmisen hengessä, oppikaa te tuntemaan myös pilvet. Ja kun te tunnette sateen, ja kun te tunnette pilvet, oppikaa te tuntemaan myös sateenkaari. Sillä kuinka te olisitte rajoittaneet jonkun toisen vapautta, ellette te myös olisi rajoittaneet omaanne. Niin auringonlasku, joka ennen näyttäytyi teille katumuksen väreissä, voi saada uudet värit, vain jos suostutte hyväksymään keskeneräisyyttenne. Sillä te ette ole vain kohtalonne määrä, vaan myös sattumien ja todennäköisyyksien. Ja kun te opitte, etteivät virheenne ja erehdyksenne ole vain kätenne haparointia, vaan myös luonnon joka teitä kaitsee, te ymmärrätte, että niin ajattelematon kuin ajatteleva voi saada aikaan murhetta ja vääryyttä. Mutta mitä on vääryys muuta kuin virhe, joka kaipaa tulla huomatuksi. Ja mitä muuta on virhe, kuin mahdollisuus muutokseen. Sillä ilman virheitänne ja erehdyksiänne te olisitte vain aavikolla vaeltavia aaveita, tuulen viemiä ja auringon polttamia. Sillä ettekö juuri virheidenne kautta ole oppineet jotain ihmisestä. Ja oppiessanne ihmisestä, te opitte jotain näkymättömästä. Ja vain näkymättömästä te voitte ammentaa rakennusaineita niille päiville joista toivotte vähemmän virheellisiä.

Ja lopulta kun te huomaatte, että te ette voi olla tekemättä virheitä, te huomaatte, että he jotka vaativat virheistä rangaistusta, pelkäävät näkymätöntä heissä itsessään. Ja jos te oppisitte jotain virheistä ja erehdyksistä, oppikaate juuri sitä, ette juuri nuo kaksi tuovat esiin näkymättömän. Ja eikö teidän elämänne suurin kaipaus ole tuntea tuo näkymätön. Vaikka nämä sanat saattavat hämmentää, rakastaa virheitänne, sillä eikö juuri viha saa ne kasvamaan ja katkeruus hauduttamaan uusia virheitä. Se mitä te olette tehneet, ette voi enää toiseksi tehdä. Ja jos te olette erehtyneet, jos te olette eksyneenä saaneet mieleenne ja kehoonne muistuksen siitä, että elämä tuottaa vain keskeneräisiä, ja että keskeneräisyys tuottaa aina arpia, oppikaa te vaalimaan noita arpia ikään kuin muistutuksina siitä, että myös te voitte olla opettajia. Ja mikä muu on kunniallisempaa elämässä kuin opettaa omista arvistaan.

Kulkuri, kerro meillä kuinka uskaltaisimme mennä kohti unelmiamme?

Jos te etsitte unelmienne päämäärää, ikään kuin te etsisitte ajatuksillenne leposijaa, te löydätte ainoastaan pilviä, joiden päällä toivoisitte askeltavanne. Sillä sinä hetkenä kun saavutatte unelmanne, janoatte jo seuraavaa. Sellainen on unelman luonne, niin kuin etääntyvän taivaanrannan. Ja siellä missä on unelmia, on myös eksyneitä. Siellä missä on eksyneitä, on myös opettajia. Oppikaatte heiltä, jotka puhuvat samaa kieltä kuin sydämenne puhuu. Kuulkaa heitä, jotka sanovat, unelmat ovat vain todiste elävästä ihmisestä. Mutta silti, hän joka unelmoi, ei välttämättä elä elämäänsä. Sillä eikö juuri elämä ole hyvin todellista ja kaunista sellaisenaan. Ja eikö juuri unelma ole kuvitelma elämästä. Luokaatte siis arjestakin unelma. Mutta muistakaa se mikä on teidän päiväunenne, voi olla toisena hetkenä teidän pahin painajaisenne. Oppikaatte, että unelmat ja painajaiset syntyvät samasta lähteestä. Ja jos te ette opi tuntemaan tuota lähdeittä itsessänne te vieläpä kohtaatte tyhjyyttä etsiessänne täyttymystä. Sillä unelmat eivät täytä lähdeittä, eivätkä unelmien unelmat. Jos te riennätte kuvitelmaasta kuvitelmaan, unelmasta unelmaan, ette te opi tuntemaan itseänne, ettekä todellisia unelmianne. Sillä mikä muu on todellisempaa kuin ihminen, joka uskaltaa katsoa itseään peilistä ilman unelmia ja kuvitelmia paremmasta. Ja vieläpä kun te ette tunne lähdeittä, josta janoatte unelmia, te ette tunne päivänkoittoa unelmissanne. Sillä unelma joka syntyy pelosta, ei ole unelma, vaan harhaa. Niin myös unelmat jotka syntyvät riittämättömyydestä tai todistelusta, eivät ole unelmia, vaan tahtoonne ilkkuvia varjoja. Ja kun te opitte , että kehonne on aistienne koti, te myös opitte ette mielenne on unelmienne koti. Ja kun te muistatte, että vieras, joka häiritsee kotinne rauhaa, ei ole haitantekijä, vaan salainen toivennee siitä, että toivoisitte elämänne olevan unelmianne suurempaa. Sillä eikö juuri suurin unelmanne ole lakata unelmoimasta, ja rakastaa elämää tässä ja nyt.

Kulkuri, kerro meillä kuinka vaikeudet voitetaan?

Kun te opitte tuntemaan vaikeutenne, te vieläpä opitte jotain sellaista mikä on toisinaan ollut teille kaukaista ja hiljaista tietoa. Vaikka te olette mielessänne vaikeudet hyväksyneet, teidän on saatava ne vielä sydämeenne. Sillä vasta sydämessänne asuu hyväksyntä. Ja vasta etäisyys ja aika aloittaa matkan mielestä sydämeen. Katsokaa vaikeuksianne siis hiljaisuudessa, sillä missä muualla rakkaus tekee työtä. Vasta kun te opitte tuntemaan hiljaisuuden vaikeuksien keskellä, te opitte todella vaikeuksistanne. Sillä niin kuin taivaanranta on koti auringonlaskulle on hiljaisuus voimanne vaikeuksiin. Ja mitä on tuo hiljaisuus muuta kuin asettumista omaan kehoon armollisuuden, hyväksynnän ja uteliaisuuden kanssa. Sillä ovatko vaikeudet todella muuta kuin tunteita ja ajatuksia, joiden kanssa joudutte kasvotusten, niin kuin tuomitut ja tuomitsevat joutuvat. Sillä mistä muualta te voisitte voittonne löytää, muuta kuin sisältänne. Ja eikö juuri elämä sisällänne ole se, jota kutsutte vaikeudeksi. Ja eivätkö nuo vaikeudet lisääny vain vastustaessa elämäännne. Sillä juuri se mitä kutsutte elämäksi ei ole unelmissannekaan halujenne kaltainen, vaan ainoastaan itsensä kaltainen. Nähkää elämä sellaisena kuin se on, lakatkaa vaatimasta itseltänne sitä mitä ette voi olla. Sillä te olette ainoastaan sitä mitä te ette ole. Oppikaatte tuntemaan se mitä, te ette ole ja mitä te olette, niin kuin seeprat oppivat tuntemaan itsensä hevosten keskellä. Sillä eikö juuri vaikeuksien keskellä vahvuutenne ole aura, joka uurttaa uudelle kasvulle tietä. Älkää silti antako heikkoutenne johdattaa teitä tai älkää antako heikkouksillenne enemmän valtaa kuin te annatte vahvuuksillenne. Ja älkääte silti tehkö vain sitä mikä on teille helppoa ja vaivatonta, jos te janoatte sitä mitä voisitte heikkoudestanne ammentaa. Sillä kuinka kanteleen soittaja oppisi puhaltimista, jos hän sitoisi kätensä kieliin eikä koskaan harjoittelisi puhaltamista. Vaikeuksienne luonne on juuri heikkouksienne ja vahvuuksienne summa. Ja eivätkö juuri vaikeudet ilmene sitä varten, että oppisitte vahvistamaan sitä mikä on teissä heikkoa ja eivätkö juuri surut ja murheet, huolet ja tuskat ole sitä varten että oppisitte armollisemmaksi ja maltillisemmaksi vahvuuksienne kanssa. Sillä siinä missä maailma etsii maata merelle, myös teidän sielunne kaipuu on etsiä säveltä sanoille. Ja te jotka sanotte kokeneenne enemmän kuin pystytte kantamaan, oletteko koskaan pysähtyneet niin että myös voisitte laskea edes osan taakkaa. Vai oletteko ainoastaan vaeltaneet tuskissanne ja murheissanne ajatustenne mukana. Sillä ajatukset eivät todella pysähdy, vaikka sielunne janoaisi sitä, niin kuin matka mies aavikolla keidasta. Jos te opitte tuntemaan vaikeutenne ikään kuin te oppisitte tuntemaan kasvimaanne tuholaiset, te vieläpä opitte, että se mikä on vaikeutta teillä, saattaa olla työnä ja tarkoituksena toisille. Sillä eivätkö pelastajat ole pelastettavia varten, jotta voisitte ainoastaan tuntea maan sydämen. Ja jos te haluatte oppia voittamaan ne vaikeudet jotka ovat voitettavissa, teidän on löydettävä itsenne hetkestä jossa voitte unohtaa ne.

Kulkuri, kerro meille ilosta ja onnesta.

Eivätkö juuri ilonne ole niitä hetkiä, jolloin avarrutte maailmalle, niin kuin orkidean kukat tekevät ja eikö onnenne ole löytää juuri nuo hetket. Siksi ilo on onnenne pyyntö, niin kuin sade on ravitun maan. Jotta te voisitte olla onnellisia, teidän on löydettävä ilonne. Mutta voidaksenne iloita, teidän ei tarvitse olla onnellisia, niin kuin pilvetön hetki ei kaipaa kokonaista kesää. Ja ettekö juuri hyvinvoivina ole iloisia ja onnellisia. Kuinka löytäisitte hyvinvointinne, jos ette sitä löydä sydämestänne. Sillä ettekö juuri kiireen ja pakon sanelemana ole unohtaneet sydämenne, ja ettekö juuri uuvuksissanne yritä vieläpä enemmän, vaikka teidän tulisi yrittää vähemmän. Sillä eikö juuri mielenne saa teidät harhaan ja uskomaan, että vain tekojenne takaa voitte saavuttaa onnen. Mutta uskokaa, että onni on ennen tekojanne, niin kuin kevät on ennen kesää. Sillä onnesta te teette, ja ilosta te jaatte. Ja eikö teidän tehtävänne ole levittää iloanne, niin kuin mehiläiset levittävät siitepölyä, vain ollessaan omia itseään. Ja eikö ilone tarkoitus ole vain se, että näkisitte koko avaruuden, ette vain osaa siitä, että näkisitte koko elämän, ettei vain palaa siitä. Ja eikö onnellisuutenne ole tarkoitus juurruttaa teidät kaikkeuden yhteiseen ketjuun, jotta te tuntisitte ilollanne palvelevanne ja jotta te tuntisitte tulevanne palveluiksi.

Sillä kun te todella voitte hyvin, te ette murehdi eilistä, ettekä te pelkää huomista, sillä te olette ainoastaan yhdessä hetkessä, joka jatkuu ikuisuuden, vaikka elämä teissä lakkaisi. Juuri ilonne ja onnenne tarkoitus on löytää tuo hetki. Sillä tuossa hetkessä on kaikki mitä tarvitsette, teidän on vain pysähdyttävä huomaamaan se.

Kulkuri, kerro meille arvokkuudesta.

Jo syntymänne hetkellä teistä on tullut arvokkaita, sillä elämä teissä on loistokasta kuin tuhannet galaksit avaruuden pimeydessä. Etäisyytenne sydämestänne tekoihin on mittaamaton. Älkääte silti mitatko arvokkuuttanne tekojen, pyrkimysten ja uurastustenne valossa, sillä arvokkuutenne mitta ei ole saavutustenne mitta. Se mitä olette uurastaneet voidaan todella viedä teiltä pois. Mutta arvokkuutenne, sitä teiltä ei voida viedä pois, ainoastaan sorat sen päältä, jos olette riittävästi rakastaneet itseänne. Arvokkuutta on yhä teissä. Arvottomuus on tunne, joka peittää arvokkuuden. Vaikka te tuntisitte arvottomuutta, te vieläpä olette arvokkaita ihmisinä. Oppikaa tuntemaan arvottomuuden tunne kehossanne ja mielessänne, sillä ilman hiljaista tietoisuutta siitä, te uuvutatte itsenne todistaaksenne oman minänne olemassa olon. Vaikkapa valtaapitävän käsi voi tehdä teidät näkymättömäksi, te voitte sydämessänne kerätä rohkeutta ja ilmaista koetun sanoin. Sillä mikä on suuremman voiman taustalla, kuin ihmisen sanat omasta sisäisestä maailmastaan.

Kulkekaa heidän seurassa, jotka antavat teille arvoa. Ja nähkää he, jotka omaa heikkouttaan jättävät teidät arvotta. Sillä mikä on suurempi ase väärydessä kuin arvotta jättäminen. Oppikaatte tuntemaan kuin arvottoman pienet, hiljaiset ja näkymättömät teot saattavat saada teidät tuntemaan suurta, voimakasta ja valtaisaa. Älkää vähätelkö vähäistä, sillä se mikä on ihmisten vääryydessä vähän, voi kasvaa ihmisten mieliin paljoksi. Niin ihminen rakentuu arvokkuutensa kokemuksesta, niin kuin puut väkevistä juuristaan. Arvokkuutta ei ansaita, se annetaan. Nähkää siis, kuinka suuri vastuu arvonantajiin sisältyy. Uskalla olla arvonantaja niin itsellesi kuin toisillekin. Sillä se, että annatte arvoa toisille, ei ole teiltä pois. Vasta silloin voit aukaista ovet sisimpään ja olemaan valmis saadakseen itse arvoa.

Kulkuri, miten elämään löytyy tasapaino?

Jos te kaipaatte tasapainoa, niin kuin hyrrä löytää tasapainon omasta voimastaan, te vieläpä voitte sen löytää. Ja mitä muuta teidän tulisi kesyttää kuin mielenne ja kehonne teidän tahtonne alle, niin kuin merimies luotsaa laivaansa. Mutta eikö teidän rauhanne silti asu satamassa, eikä merellä? Ettekö usein juuri tekemisillänne toivo löytävänne rauhaa, vaikka tosiasiallisesti eksyttekin yhä etäämmälle sisimmästänne? Jos te etsitte tasapainoa ikään kuin etsisitte tyydytystä, te löydätte vain varjonne. Vaikka toivoisitte jättävänne satamanne iloiten ja palaavanne voimaantuen, ettekö ole nousseet aaltoihin kuitenkin purjeitta? Ja eikö purjeitta merelle lähtenyt joudukin myrskytuulten armoille? Jos te haluatte tasapainoa, te etsitte omat ajatuksenne ja te etsitte omat tunteenne. Jos te ette opi olemaan tilassa, jossa tuuli asettuu kehoonne lepäämään kuin joutsen asettuu lammelle, ette te opi iloitsemaan mielenne aamunkoitoista ja päivistä sellaisinaan. Sillä vasta kun te tunnette oman kehonne kaipuun, te tunnette myös ilonne kaipuun. Ja mikä muu on ilonne kaipuuta muuta kuin oppia tuntemaan ajattomuus, kiireettömyys siinä missä sielu tahtoo toteutua. Ja kun te laskeudutte levollisuuteen levottomuudesta, ehkäpä opitte tuntemaan samalla myös liikuttajanne. Sillä eikö hän joka tunne liikuttajansa opi olemaan myös rauhassa. Ja eikö olekin heitä joita kunnia, maine ja ahneus liikuttaa? Eikö olekin heitä, joiden ei ole pakko ja joiden taas on? Lopulta meidän tuleekin antaa henkemme toteutua ja liikkua kuten hyrrät oman voimansa vietävinä. Tasapaino on oikeastaan vain kutsumus, ikään kuin koti sielulle, jossa se voi voimistua.

Kulkuri, kerro meille kuinka löytäisimme oman tahtomme?

Teidän kaipuunne on löytää tahtonne, koska vain omasta tahdostanne käsin te tulette siksi mitä te olette, niin kuin kirsikkapuu tulee kirsikkapuuksi. Kuinka voisitte olla mitään muuta kuin on tahtonne määrä? Ja kuinka oma tahtonne voisi olla muuta kuin se mitä te olette? Mutta kuinka te oppisitte tuntemaan itsenne ja niin myös tahtonne? Jos juoksija pysähtyy matkallansa lakkaako hän olemasta juoksija? Jos kirvesmies ei käytä enää kirvestään lakkaako hän olemasta kirvesmies? Siinä missä te pelkätte kohdata itsenne, juuri siinä teidän on syytä pysähdyttävä. Siinä missä te tunnette levottomuuden ennemminkin oppisitte tuntemaan itsenne, juuri siinä teidän on syytä etsiä levollisuus. Sillä ettekö ole juuri oppineet pakenemaan sitä mitä olette. Ja ettekö ole opettaneet kehonne liikkumaan vain siksi koska pelkätte löytää oman tahtonne voiman. Sillä eikö tuo tahtonne paljastaisi kaikki unelmienne salat ja sen mihin todella pystyisitte. Mutta te olette tehneet pelostanne turvaa ja turvallisuudesta kotinne ja kodista häkkinne. Kuinka te voisitte ajatella niin että näkisitte kotianne kauemmaksi, jos ajatukset ovat häkkinänne. Juuri siellä missä te ette ajattele, teidän on mentävä ajattelemaan. Sillä eikö oivallus asusta sattumassa, niin kuin tikka valitsemassaan puussa tai mehiläiset kukassaan. Ja eikö juuri oivallus saa aikaan sen, että löytäisitte haluamanne. Vaikka haluamanne ei ole tahtomanne, olette kuitenkin päässeet lähemmäksi itseänne. Teidän tahtonne on ikään kuin halujenne, tarpeidenne ja tunteidenne alla. Ikään kuin te ette koskaan tuntisi sitä, mutta silti osaisitte suunnistaa sen avulla niin kuin muuttolinnut tekevät. Sillä tahtonne on pikemminkin kompassi kuin kartta. Vaikkapa te oppisitte lukemaan ajatuksianne ja tunteitanne kuin karttaa teidän on silti löydettävä niille suunta. Jos te tunnette vuoren korkeuden taikka te tunnette edessänne muurin voiman, ikään kuin tahtoanne pilkattaisiin, oppikaa hiljenemään esteiden edessä. Eikä hiljaisuus ole alistumista, vaan kunniallista nöyryyttä. Eikä nöyryys ole luovuttamista, vaan niin kuin sotamies hioo taktiikoitaan suuren voiton edessä, myös teidän on opittava valitsemaan oikea tienne hiljaisuuden pyhätöstä.

Miten lakkaamme hukkaamasta aikaa?

Voisiko yksi hetki elämässä poistaa harteillenne kasaantuneet taakat? Voisiko yksi helpotuksen luolastoissa hapuileva hetki olla ääretön mahdollisuus myös sellaiselle, jonka elämä on ollut kärsimystä? Miksi niin usein ihmiselämä tuntuu silmänräpäykseltä? Mikä oikeastaan on hetki, johon meitä vaaditaan pysähtymään?

Katsokaa tätä kaunista tiimalasia. Te ihailisitte mielellään ajassa hiipuvaa hiekkaa, joka laskeutuu täsmällisesti lasin alaosaan. Mutta vanhimmat teistä huomaavat, ettei kauneinta ole tuo täsmällisyys eikä tuo aika, joka kuluu hiekan laskemisesta alempaan osaan tiimalasia. He huomaavat nuo pienet hiekanjyvät, joita lasissa on tuhansia. Ja niin te kaikki katsotte ajan kulun läpi ja huomaatte, kuinka jokainen hiekanjyvä on ikuisuuden hetki.

Katsokaa kuinka monesta hiekanjyvästä, hetkestä rakentuu auringonlasku.

Katsokaa kuinka monesta hetkestä rakentuu vuosi, entäpä kuusi sellaista. Katsokaa kuinka monesta hetkestä rakentuu teidän kaunis elämänne.

Juuri ajasta te etsitte oikeudenmukaisuutta. Kysytte, miksi olette joutuneet rämpimään vuosia vain päästäksenne jaloillenne? Tai ehkäpä, miksi vuosien työ meni hukkaan varkaiden takia?

On ymmärrettävää kohdata turhautumista, on inhimillistä kirotta kärsimystä, joka on vienyt vuosia niin lyhyestä elämästämme. Silti mestari opettaa oppilaitaan hyväksymään kaiken sen mikä on sidottu mielen luomaan aikaan. Ainoastaan melusta tyhjentyneet ja tyyntynyt mieli voi muuttaa kärsimyksen opiksi. Ja oppinut ei yritä poistaa menneisyyden tuskaa, eikä vältellä tulevaisuuden kipuilua. Oppineen onnellisuus on tyhjiössä, jossa kipu on yhtä kuin mikä tahansa tunne, jossa ajatus on yhtä kuin taivaan lintu. Ne ovat olemassa, mutta eivät esteinä onnellisuudelle. Unohtakaa elämän rajallisuus. Sen sijaan että etsisitte ikuisuutta, olkaa osa suurta muutosta. Sen sijaan, että hapuulisitte pelkojenne orjina taivaallisen pitkää ikää, katsokaa ympärillenne, oletteko te olleet vapaita peloistanne? Ainoastaan peloton voi olla vapaus täynnä elämää.

On päiviä jolloin haluaisitte joututtaa aikaa oman tahtonne mukaan. On päiviä, jolloin tahtoisitte pysäyttää tiimalasissa valuvan hiekan. Mutta vasta mielessänne tuo hiekka muuttuu teitä hallitsevaksi ajaksi.

Sen sijaan, että haluaisitte hallita sellaista mitä ei ole olemassa, etsikää valuvan hiekan seasta

pieniä kiviä, hetkiä, jotka antavat teidän mahdollisuuden tarttua menneen ja tulevan hioutuneeseen voimaan.

Tarttukaa pieniin kiviin vain nähdäkseenne kuinka kauniita ne ovat, ja kuinka ne luovat kokonaisuuden, jota kutsutte ajaksi.

Ja jos te kylvätte katumuksen siemenen menneeseen aikaan, tai sidotte sen peloissanne tulevaan, muistakaa, että tiimalasin hiekanjyviä ei voi poistaa rikkomatta lasia.

Kun te olette kulkeneet mielessänne riittävän kauas menneeseen, kääntäkää lasi, niin että uusi aika saa vapautensa. Kun te taas olette matkanneet tulevaisuuteen ajatuksissanne, kääntäkää lasia niin, että tulevaisuus pyyhkiytyy mielestänne jättäen teille vain tämän hetken.

Muistakaa, että hiekanjyvien liike on ikuista liikettä, ettekä te voisi pysäyttää sellaista mikä on lopulta ajatonta muutosta.

Ja se levottomuus mikä asustaa teissä, on luonnon tapa muistuttaa elävästä voimasta. Tuo sama saa tähdet loistamaan. Kuinka te voisitte ilman tuota levottomuuden tunnetta elää, niin että saisitte valmiiksi päivätyönne tai rakentaisitte talonne. Juuri tuo levottomuus, kun se on hallittavissa niin kuin haukka hallitsee rohkeat syöksynsä, on säkenöivä voima, joka ajaa rukoilijat toteuttamaan rukouksissaan, kuuntelijat vuorostaan puhumaan ja mestarit vuorostaan oppimaan. Nähkää teissä asustava levottomuus kauniina, sen sijaan että sättisitte itseänne. Niin kuin te palkitsette rauhallsuutenne, miksi ette palkitsisi levottomuuttanne, jonka olette valjastaneet tahtonne mukaan. Ainoastaan ajaton teistä on valmis ymmärtämään kuinka onnellisuus syntyy mahdollisuudesta hylätä ajalliset päämäärät ja tavoitteet. Kun te rakennatte itsestänne ajallista tarinaa, te kadotatte todellisen elämänne. Silloin kipu, joka kuuluu elämään, pukeutuu kärsimykseksi. Silloin aika, joka on ikuisuutta, pukeutuu mitattavaksi kiireeksi. Niin myös teot, jotka ovat lähtöisin sydäimestä muuttuvat vain pinnallisiksi palveluksiksi. Eikö ajattomuus ole lopulta sydämenne hartain toive. Toteuttakaa tätä toivetta unohtamalla vaativan minänne kaipaukset. Eläkää tätä toivetta kulkemalla unelmienne luokse käsikädessä kuolemanpelkonne kanssa. Nauttikaa toiveenne nauramalla ystävienne kanssa kaikille vaikeuksille. Sillä ajattomuuden ymmärtäjä tietää mitä tarkoittaa ikuisesti väliaikainen.

Entä miten jaksamme taistelumme?

Elämä, laita väriseville käsilleni jokainen puhdas ajatus ja pienimmätkin tunteeni. Anna minun olla tuo elämän ydin, tuo puunrunko, joka kasvattaa vuosirenkansa olemisen ympärille. Voitele viillot, voitele raastava kokemus puuni kaarnasta hunajaisella tai puun mahlalla. Tee minusta viimein hallitsija, oman elämäni keskipiste. Tee minulle vahvat kädet, oksat jotka kestävät tulevat myrskyt. Tee minusta jyrkein puu maailmassa, tee se ajallasi, ja silti tee se uskoni mukaan.

Ehkä tänään olen teille vain mustanharmaa ajatus, kuin väritön lintu puun jyrkällä oksalla. Huomenna kenties vain himmeä tunne, kuin hiipuva liekki leirinuotiolla. Eilisen aamunkoitossa yksinäisyydessäni raastava kokemus, kuin mustan joutsenen haamu sumuisalla lammella.

Ehkä teidän kaipuunne on olla sanojeni kaltainen. Te etsitte oman elämänne keskipistettä hallitaksenne luonnon ja muutoksen ikuista virtaa. Ja tietäkääte, niin kuin te ette voisi hallita verenne pakenemista sydämeštänne, niin te ette voisi myöskään hallita muutoksen voimaa, joka saa teidän minuutenne järkkymään.

Te jotka ette ole sieluanne kohdanneet, taivaltakaa tätä matkaa yhdessä.

Te jotka olette sielunne nähneet, olkaa auttavana kätenä heille, jotka sitä yhä etsivät.

Mutta kukaan teistä ei voi sieluanne pakottaa muotoonsa, sillä niin kuin kaarnavene lukemattomissa puroissa, sielu liikkuu kaikilla poluilla.

Mutta silti näinä yhteisinä päivinä, me löydämme jotain, mitä ihmiset ympäri maailmaa meiltä odottavat.

Kun te ihaillette vapaudessa elävän tiikerin raitoja, te näette luonnon häikäilemättömän kauneuden. Kun te pelkääte suuren puun varjoa, te näette valon vastapuolen. Niin teidän elämännekin koostuu, kauneudesta ja sen vastapuolesta. Niin kuin havaintonne valosta ja varjosta. Niin kuin kysymyksenne syntymästä ja kuolemasta.

Hiljentykää ja kuunnelkaa sydämenne hartain toive. Se kutsuu teidät matkalle mustaan ja reunattomaan avaruuteen, jossa saatatte löytää sielunne vaeltavan eksyksissä. Ja juuri tuolla

pimeydessä ja rajattomuudessa te tunnette tuskaa ja kaipauksen alakuloa, koska olette eksyksissä. Avaruudessa ei ole suuntaa nimeltä eteenpäin. Siksi unohtakaa kiirehtiminen. Kaunein palkintonne ei ole ajatustenne luomassa lopussa, vaan jokaisessa askeleessanne.

Nauttikaa tuska ja tuo alakulo itsenne rakennusaineina, niin kuin leipuri rakentaa parhaimansa taikinan murskatuista siemenistä ja vehnän jyvistä.

Tehkää epäluulostanne, jonka olette mielessänne jo tuhanteen kertaan voittaneet, pahin kilpailijanne. Sillä ilman vastusta, teidän taistelunne olisi mitätön. Sillä osan teistä tuo taistelu on tuonut tähän päivään kukoistaen rohkeutta ja varmuutta. Osa istuu vielä odottaen vuoroaan. Osasta se takoo tulisilla hiilillä lepäävää rautaista miekkaa. Osasta kilpiä, jotka väistämättä kolhiintuvat elämän virrassa.

Vaikka teidän eteenne laskeutuu päiviä, jolloin te olette hävinneet vastustajallenne, te ette ole hävinneet taistelua kuolemaa tai elämän iloa kohtaan.

Ja ilman taistelua, te ette saisi vuotavia haavoja, joista teidän myrkyllinen verenne laskeutuu tihenevänä vanana. Siksi katsokaa taisteluanne kiitollisin silmin, sillä ilman kärsimystänne ja sinnikkyyttänne te olisitte myrkyin täyttämiä tai te syleilisitte viekasta maata muiden vainajien kanssa.

Ja arpenne ovat muistutuksena siitä, että te olette maailman tuulessa puhdistuneet.

Ja te jotka olette mielessänne taistelleet jo ikuisuuden, oppikaatte rakastamaan taistelua, niin kuin muurahainen rakastaa omaa ahkeruuttaan ja loputonta työntekoa. Rakastakaa jokaista vastoinkäymistä ja menettämistänne. Sillä menettäminen on lopulta saamista. Oppikaa taisteluiden toistuvat luonteet, ja kasvaka maailmaa vahvemmi. Älkää sanoko koskaan: "tänään olen saanut tarpeekseni.", sillä maailma ei laske vaikeuksien määrää. Vaikka te koette epäoikeudenmukaisuutta tai kipunne on mielestänne liiallista, te hengitätte jokaisena uutena päivänä elämää. Uudesta auringonnoususta kasvaa aina uusi mahdollisuus. Oppikaa luoviksi ja voittakaa ongelmanne, tehden niistä ylpeytenne rakennusaineita, sen sijaan että häpeäisitte niitä. Sillä te ette ole ainoastaan esimerkki itsellenne, te olette esimerkki koko maailmalle.

Niin kuin maasta ponnistavat kasvit keväisin, te rakennutte uudestaan antaaksenne osan kauneudestanne maan kulkijoille, kuten kukka antaa mettänsä mehiläisille tai kuten se antaa terälehtensä rakastetuille poimittavaksi.

Syksyn sade sataa sisäännne puhdistuen vuotavan haavanne ja ravitsee teidät uudella puhtaalla vedellä. Se tuo mukanaan kuulaan auringon ilon ja oivalluksen, jos te olette kärsivällisiä. Ja juuri tuo kärsivällisyys on maan hyve.

Ja silloin kun te saavutte taistelutantereen viimeiselle hiekalle. Vastustajanne kysyy, oletteko todella taistelleet yksin tänne asti, te muistatte ystäviennne kuiskaukset ja kesätuulen hivelevän lämmön.

Te sanotte: ”Minun taistelu on ollut yksinäistä ja yksinäisyydestä olen tänne tullut, mutta silti minun vierelläni on kulkenut sanattomien soihtu, ystävieni puhe ja rakkauden pyyteetön luonto. Olen aina uskonut siihen, että koskaan ei saisi antaa periksi.

Olen aina uskonut siihen, että jokainen päivä on uudelleen syntymisen arvoinen.”

Ja lopulta te saatte palkintonne: kauniin ja arvokkaan elämän.

Kuinka selviämme muutoksesta?

Tänään auringon laskettua teidän kasvojanne valaisee enää oma pelkonne. Kuinka saattaisitte kuulla sanojeni taakse, jonne totuus on asettunut hiljaiseen uomaansa, jos yksi tiikerin huuto säikäyttää teidät. Kuinka voisitte pelotta kohdata sielunne, teidän sisäisen voimanne, jos pelkäätte tiikerin luonnon värjäämiä raitoja.

Olkaatte siis rehellisiä tällä matkalla, jolla saatatte tuntea kipua ja pelkoa.

Niin te kohtaatte lopulta levottomuutenne ja ahdistuneisuutenne luonteen, niin kuin linnun poika kohtaa maailman vaatimuksen pudottautuessaan pesästään ensimmäistä kertaa.

Teidän salaa ahdistunut sielunne on kahlinnut itsensä, vaikka maailmassa olisi niin paljon nähtävää. Teidän pelkäävä minänne on rajannut uskalluksenne, jolloin te jäätte aukeamatta niin kuin kukka kesäisellä pellolla. Eikä tämä pelko ole samaa pelkoa, jota villieläimet kokevat kohdatessaan vastustajansa. Tämä meidän tämänpäiväinen pelkomme on mieleemme rakentama suoja, jotta se takaisi itselleen koskemattomuuden.

Kuinka moni meistä todella tietää mitä elämältään haluaa? Vaikka kyseessä olisi elämän kokemuksen tuoma viisaus, ajatusten kasautuma, josta voisi poimia itselleen arvoja ja ohjenuoria, silti useimmat meistä kiirehtivät elämässään eteenpäin tullakseen joksikin. Tai sitten he vuorostaan pelkäävät sitä etteivät saavuttaneetkaan jotakin ulkoista tavoitetta, kuten rahaa tai valtaa.

Ja kun me vapaudumme yhdestä pelosta, me haalimme tilalle toisen. Voiko ihminen vapautua kaikista peloista, niin että voisimme täyttää päivämme ilolla ja luottamuksella? Voiko vapautuminen peloista tapahtua niin, että pelko ei ainoastaan muuttaisi muotoaan, vaan häviäisi kokonaan?

Pelon voittaminen vaatii oivallusta ja tuo oivallus syntyy vastakohtaisuudesta. Kun tänään pelkäsitte omaa varjoanne, huomenna te näette että jokapäiväinen valonne on sen synnyttänyt. Katsokaa pelkoa kuin kynttilän liekkiä, ilman mahdollisuutta sanoa missä on sen reunat ja sen pysyvä muoto. Ainoastaan kehoanne polttava liekki on kahlittavissa kehollanne, ainoastaan mieltänne ruokkiva pelko on kahlittavissa mielellänne.

Te olette ottaneet surun ja ahdistuksen omaksenne, koska teissä asustaa näkymätön, mutta kahlitseva pelko. Te olette asettuneet omasta tietämättömästä tahdostanne taloon, jossa ei ole ikkunoita. Ja niin tuo alakuloisuus ja voimattomuus saapuu luoksenne illan koiton dyyneiltä, eikä

pääse pakenemaan talostanne. Tällöin kutsukaa luoksenne mestari, joka rakentaa taloonne suuret ikkunat. Ainoastaan ikkunoista voi tulla valoa. Valo on vapauden symboli.

Kun te pelkääte, te pelkääte muutosta. Kuinka oppisitte tunnistamaan tämän itsessänne jokapäiväisissä hetkissänne? Kuinka oppisitte elämään niin, ettei pelko hallitisi teidän päätöksiänne? Vain he, jotka tunnistavat rakentaneensa itselleen tarinan, joka noudattaa säännöllisyyttä, joka noudattaa tuttua ja turvallista, voi ymmärtää pelosta. Maailma on muutos itsessään, siksi pelon rakennelma ulottaa lonkeronsa jokaisen tarinan sisälle. Vain päämäärätön tarina voi olla peloton. Siksi unohtakaa tarinanne siitä mitä teidän tulisi olla, mihin teidän tulisi pyrkiä tai mitä teidän tulisi saavuttaa.

Muistakaa, te ette ole kuin osa suruunne. Te ette ole suru. Te ette ole ahdistus, vaan se on vain osa teitä.

Niin myös teidän on voitettava pelkonne, jos tahdotte loistaa kaikissa väreissänne. Ehkä te tyydytte elämään keskinkertaisesti, ehkä osa teistä tuntee taistelevansa turhaan, koska ei kuitenkaan voisi saavuttaa haluamaansa.

Vaikka te salaa unelmoitte, te ette toteuta unelmianne kuin ajatuksissanne. Osa teistä on tyytynyt sellaiseen, osa suree kohtaloansa.

Tietäkääte, että unelmien eteen tehtävä työ on todella yhtä pelottava kuin tiikerin karjaisu.

Tietäkääte, mitä haluatte, sillä sen te elämässänne saatte.

Mutta juuri se, mitä haluatte, asustaa vuoren takana, jota kiertää kiiluväsymäiset haukat.

Ne kysyvät teiltä vain yhtä asiaa, ja te pelkääte tietämättänne vastata.

Ne kysyvät; ”Kulkija, oletko valmis muuttamaan. Teillä on vain yksi elämä, kuinka sen käytätte?”

Ja niin tuo teidän unelmanne jää kenties vain unelmaksi. Sillä te väistämättä muututte matkalla, te muututte niin että ette enää tunnistaisi itseänne, jos samoilisitte pinttyneissä mielikuvissa. Sillä niin totisesti teillä on ollut jokin illuusio ja kuva itsestänne. Ehkä olette muodostaneet kuvan omasta kyvyttömyydestänne. Alistuneet tuntemattoman yleisön uhriksi, joka mielessänne epäilee taitojanne ja kyvykkyyttänne. On turvallista elää omassa lokerossaan. Kävellä aamuisin samaa polkua. Nauttia samoista viineistä ja sitoa pysyvyyden kahle omaan jalkaanne. Te vaikeroitte: Miksi elämä ei antanut minulle sitä mistä unelmoin.

Ehkä teidän pahin pelkonne on, että teidän arkenne järkkäisi. Tapahtuisi jotain, joka muuttaisi

teidä fyysisesti tai henkisesti. Ehkä sellaisessa turvassa teidän mielenne tuleekin elää. Sillä jatkuva pelko ajaisi teidät vain nurkkaan. Mutta muistakaa, että kun poistutte tuolta mielenne turvasta, te voitte vasta tavoitella unelmaa, ja kun te tavoittelette unelmaa, te väistämättä muututte, koska unelmat asustavat vuorilla, jonne teidän jalkanne eivät vielä tänään kantaisi. Muistakaa silloin suurimman voiman, muutoksen, luonne.

Kerro meille tuskasta?

Tuska on teidän kapea polkunne todellisuuden rajamaille. Nauttikaa kävelynne pienin annoksin, vaikka tuska näyttäytyisi joskus enemmältä kuin koko elämän paino. Vaikka se olisi kosketus kuoleman kädelle tai rikkimennyt peili oman kehonne edessä.

Ehkä olette eläneet illuusiassa, jossa ikuisuuden virta; muutos ei kosketa teitä. Ehkä olette katsoneet, että kuolevaiset lähtevät täältä oikeudenmukaisessa järjestyksessä. Ehkä olette kävelleet kipujenne luolta omiin luoliinne. Ehkä olette piilossa auringolta, koska pelkätte omaa varjoanne. Tai olette menettäneet kykynne tehdä arvokasta työtä.

Ettekä te silti ole tehneet mitään väärää.

Olette yhä kauniita etsiessänne elämän rippeitä, vaikka te etsisitte väärästä paikasta. Olette yhä kauniita kysyessänne tietä jumalien temppeliin, vaikka olette jumalanne moneen kertaan matkallanne kironneet. Olette yhä kauniita, vaikka olette mennessä polttaneet kynttilää sen molemmista päistä.

Sillä teissä asustaa elämän voima, joka on yhtä taivaalla hohkavan auringon. Korottakoon se ensimmäisenä itsensä, joka on elänyt elämänsä täydellisesti. Sillä täydellisyyteen sisältyy kauneutta, kauneuteen virhettä. Niin elämä kohottaa jokaisen, joka rakastaa itseään.

Muistakaatte tuskanne ja elämän kaipuun keskeltä, jos olette saaneet liikaa kiviä kantaaksenne, te myös matkanne jälkeen saatte voiman, jolla olette kiviänne kantaneet.

Ja juuri tuo voima teissä on valkeuden valoa, jolla te punotte ihmisyyden juonteet yhteen ja matkaatte maailmalle pelastamaan muita.

Ja niin tuo tuska, joka oli ikuisuudesta muistuttava niin kuin hiljentynyt tulivuori, ei ole ikuinen. Rinnassanne polttava tuska häipyi omiin luoliinsa kun rentoutunut mieli ottaa maailman taas omakseen.

Kysyt millä lievitämme tuskaamme?

Kun tänään tuo tuska taas hiipii luoksenne ja tuo mukanaan toinen toistaan mustempia mielikuvia, ottakaa se tällöin palvelijaksenne ja pyytäkää sitä tuomaan mieleenne jotain turvallista ja kaunista. Jotain missä mieli saa levätä, ja näin te huomaatte kuinka olette tuskaanne suurempia.

Antakaa tuskanne johdattaa teitä helpotuksen lähteille hyvän mielen aikana, niin kuin kuu ja

tähdet vievät merelläkävijän yöllä turvallisesti satamaan. Silloin te löydätte itsenne ystävienne luolta. Silloin te näette kätenne maalaavan taulunne loppuun, joka teiltä jäi joskus kesken, koska menetitte kykynne nähdä. Silloin hapuilette muistoja ja unelmianne, mutta muistakaatte että se mikä elää ajatuksissa on myös tuskanne synnyttävää. Luopukaa siis menneestä ja tulevasta ja tarttukaa jokaiseen hetkeen uutena ja ihmeellisenä, niin kuin vaeltaja tarttuu soihtuunsa pimeässä luolassa vain löytääksensä jotakin uutta, ei palatakseen takaisin.

Mitä tarkoittaa luopuminen menneestä ja tulevasta, te kysytte.

Jos te syntyisitte elämään perhosena, jäisittekö te lyhyenne elämän aikana murehtimaan rikkoutunutta koteloanne tai elinaikaanne, vain suunnistaisitteko te näyttämään väriloistoanne maailmalle ja nauttimaan auringon kauniista säteistä.

Entäpä se suurin eli Rakkaus?

Rakkaus on ainoa asia maanpäällä, jota voi kutsua, kuitenkin vain sanattomasti täydelliseksi.

Vaikka puhuisin teille tuhat auringonkiertoa rakkaudesta, en koskaan osaisi kuvailla sitä täydellisen tarkasti tai erehtymättä.

Me voimme ainoastaan puhua sellaisesta, mikä ei ole rakkautta. Vaikkakin silti me yritämme pukea sitä ihmisyyden muotoon, vain jakaaksemme sen luomat ilot ja surut.

Rakkaus, se on halua toteutua ja halua jatkaa elämää sen kaikissa muodoissaan.

Silti rakkaus ei omista, eikä vaadi itselleen.

Todellinen rakkaus elää ainoastaan ajatusten välissä. Muutoin se on vain ihmisyyttä, johon meidän sielumme kaipuu meitä ohjaa. Tuossa ihmisyydessä me olemme riippuvaisia läheisyydestä, hellyydestä ja monesta muusta täyttymyksen halusta, jota vaalimme rakkailtamme. Ja kun me jäämme ilman näitä kaipauksia, me tulemme kenties mustasukkaisiksi ja epäileviksi.

Me sanomme: ”rakkaus sitoo ikuisiksi ajoiksi”, vaikka juuri tuo näkymätön ja sanomaton rakkaus voi särkeä teidän unelmienne mielikuvat ja erottaa rakastavaiset. Sillä rakkaus ei kysy lupaa toteuttaa omaa tahtoaan. Lopulta rakkaus ei ole sitoomus, vaan vapautus ja kutsumus.

Kiinnittäkääte tänään sydämenne huomio rakkauden muotoon, jossa se on vain halua omistaa. Tuollainen rakkaus kahlitsee, eikä vapauta. Ainoastaan toisistanne vapaina, te voitte rakastaa. Vaikka te omistautuisitte rakkaallenne, te ette kosketa rakkautta jos ette ole irtautuneet itsestänne.

Rakkaus on täyttymyksen malja, josta te saatatte juoda intohimon, kiintymyksen ja ihailun hedelmäistä viiniä. Juuri nuo kolme ohjaa teidän kaipuunne päämääriä ja elämän uudelle alulle saattamista. Mutta tuntiessanne todellista rakkautta, te voitte kokea sitä vain näkymättömän hetken.

Ja tuo rakkaus ei kulje määrättyä polkua. Se saattaa näyttäytyä teille syleilynä auringonnousua katsellen tai hetkenä jolloin te päätätte kulkea eri polkuja, koska olette läpikäyneet rakkautenne luolaston.

Ja juuri tuo rakkauden yksi kauneimmista tarkoituksista, on itsensä löytämisen tarkoitus. Siksi rakkaus sisältää luopumisen siemenet.

Niin monesti rakkaustarina päättyy sopuisaan tai vieläpä riitaisaan eroon, ja tällöin rakkautta kyseenalaistetaan, vaikka juuri tuona hetkenä molemmat tietävät sydämessään, ettei rakkaus juuri tuossa kakseudessa voisi toteutua.

Jos tämä teidän kutsumanne rakkaus on syntynyt ei-aidoista syistä, ne se myös pui, kunnes tuo ne kuunloisteen näkyville ja puntaroitaviksi: Onko mahdollisuutta jatkaa, se kysyy teiltä.

Voiko uupunut, ja hänen rakkautensa syttyä uudelleen, te kysytte.

Tällöin te etsitte rakkauden pohjaa, jolta te voisitte ponnistaa niin kuin korkeushyppääjä ponnistaa tasaiselta maalta, ylittääkseen itse asettamansa riman. Jokainen riman ylitys on, uuden rakkauden alun mahdollisuus. Mutta tällöin rakkaus etsii rehellisyyden ja puntaroi todellisen halun. Jos te löydätte rakkauden maata jalkojenne alta ponnistaaksenne ja ylittääksenne itse asettaman rimanne, te voitte sitoutua uudelleen rakkauden henkeen.

Ja tällöin rakastumisen voima vie teidät muutokseen, kuin aalto tuo rantaan purjehtijan. Mutta voitteko te uhmata luonnon kulkua, kuin antilooppi joka lakkaisi omasta tahdostaan pelkäämästä leijonia? Onko rakkaus lopulta luonnon omaa päämäärätöntä liikettä, joka rikkoo unelmia ja sitoo onnen, vain vapauttaakseen, vain toteutuakseen.

Kuinka saattaisin kuvailla tuota rakkauden pyyteettömyyttä ja näkymätöntä hetkeä teille, muutoin kuin näyttämällä teille maata, jolla istutte. Oletteko kuulleet kertaakaan maan vaativan teiltä vastapalvelusta, vaikka te olette ottaneet sen omaksenne? Oletteko kuulleet maan koskaan vaativan teiltä edes huomiotaanne, ja silti se tuo teille yhteistyössä viljovat pellot ja jokavuotisen vehnän. Oletteko vapaita kävelemään haluamaanne suuntaan, loukkaamatta maata? Ymmärtäkää tällaista sanomattomasta rakkaudesta.

Valaise meitä onnellisuudesta?

Ensimmäiset teistä kysyvät, voiko surullinen olla onnellinen. Tai voisiko sitä olla ahdistunut tai ehkäpä ihminen, joka on aina vihainen.

Toiset hämmästelevät, onko onni lopulta jaettu tasan. Toiset taas kysyvät, miksi onnellisuus ei voisi olla pysyvää. Mitä täytyy tehdä ollakseen onnellinen? Onko siihen salaisuutta tai kaavaa?

Ehkäpä tulee päivä jolloin ymmärrätte mitä onnellisuus on, sillä niin kuin suru tai viha eivät omista teidän kehoanne, niin te ette voisi kahlita onnellisuutta omaksenne.

Mitä onnellisuus oikeastaan on? Onko onnellisuus pelon ja ahdistuksen poissaoloa? Onko onnellisuudella vastakohtaa? Onko se masennus?

Ovatko ahkerovat hyönteiset onnellisia toteuttassaan luonnon tarkoitusta ja viettämättä vapaa-aikaansa?

Niin onnellisuus on hengen toteutumisen tahto. Kun te askellate esiin vuoroin pimeästä ja vuoroin valosta, te saatatte huomata niiden rajamailla kultaisen hetken, jolloin onnellisuus näyttäytyy. Se on loputon vuorovaikutuksen virta, joka etsii teistä juuri sen hetken minänne. Ja tuo minänne haluaa toteutua, niin kuin toteutuu muurahaisten ahkeruus jalkojenne alla.

Ja kun te toteudutte omaan luontoonne, te omistatte onnellisuuden avaimet.

Kun te tunnette onnellisuutta, tuon avoimen vieraan, sanokaa sille: Tulitte vieraakseni, saanen nauttia hetken seurastanne ja näyttää kotini.

Ja niin onnellisuus saapuu vieraaksenne, vain viipyäkseen oman hetkensä, kunnes taas rientää etsittäväksi. Ja juuri tästä alkaa seikkailu, jonka innoittamina teidän tulisi kohdata arkipäivän vaikeudet ja vapauden, tähtiloisteen ihmeet, vain löytääksenne itsellenne tilaa aueta niin kuin kedon kaunein kukka aukeaa poimijoillensa. Tuo tilan etsiminen on ahdistuksenne ja pelkonne riisumista, kunnes sydämenne päältä pyyhkiytyvä pöly kuiskaa auringon säteissä liikkuvalla onnellisuudelle: tule käymään luonani, nyt sinulle on taas tilaa.

Ehkä osa teistä iloitsee laulamisesta, osa tanssimisesta. Osa on onnellisimmillaan metsän siimeksessä. Niin kuin te voitte erottaa yön ja päivän toisistaan, te voitte erottaa iloisuuden ja onnellisuuden toisistaan. Iloisuus on hetken tunnetila, kun taas onnellisuus on mielenne laatu.

Mutta muistakaa, että te olette onnellisia vain päästäksenne syvemmälle elämän mysteeriseen luolastoon, josta aloitate taas uuden matkan etsiäksenne uutta valoanne. Ja juuri tuo matka on teitä palkitseva ja teitä rankaiseva, kuitenkin luonnon armosta.

Jos te kadotatte itsenne luolastoon opastavan lyhtynne sammuttua, tai teidän voimanne hiipuvat, teissä on mahdollisuus oivallukseen: onni on aina lähempänä kuin tiedättekaan. Tällöin ymmärrätte, onnellisuus ei asu ulkopuolellani, vaan se on sisälläni. Sen sijaan, että etsisitte uuvuksissanne kultaa luolan seinästä, etsikää sydämenne rytmi ja hengityksenne luonne, ja laskekaa nuo kaksi sointumaan maailman vaatimusten kanssa.

Sen sijaan että kaivautuisitte syvemmälle, nouskaa pintaan.

Ja vielä te kysytte: ”Miten löydämme takaisin rakkaittemme luokse, kun lyhtymme ovat sammuneet?”

Muistakaa, että tuo pimeys ympärillänne on vain osa teidän ympärille rakentuvaa maailmaanne.

Kun te sanotte, minä olen nyt yksin ja masentunut, te luotte itsestänne mielikuvan jota elätätte.

Kun te sanotte, minä olen onneton, te vieläpä elätte tuota ajatustenne takaa.

Sanokaa siis, masennus on vain osa minua. Sairaus on vain yksi osa elämäni, niin kuin luolan pimeys on vain osa haasteistani.

Etsikää voimanne rippeet ja kuiskatkaa pimeälle: ”Niin kuin sinä olet minun pelkoni synnyttäjä, sinä etsit myös viimeisen valoni.” Ja tällöin te saatte mahdollisuuden etsiä ystävänne ja rakkaimpanne. Kun te kohtaatte pelkonne voittajana, niin kuin pimeyttä pelkäävää alkaakin elää pimeästä, tai kuinka aurinkoa vihaavaa alkaakin rakastaa jokaista valoista päivää, te vapaudutte kahleestanne.

Pukekaa onnellisuus ja sen sisaret yllenne ylpeydellä, mutta muistakaa että tuo ylpeys ei kasva arvoonsa kuin vilpittömyydellä ja rehellisyydellä.

Ehkä osa teidän vaatteistanne on riekaleisia, niin kuin rahattoman kulkurin. Ehkä osa teidän vaatteistanne ja koruistanne kiiltelee hopeasta ja kullasta. Ja niin kuin tämä onnellisuus on vain yksi vaatteistanne, se ei ole kaunein tai kallein niistä. Onnellisuus voi olla kylmettyneen jalan likainen villasukka, se voi vieläpä olla tahriintuneiden käsien kangaslapanen tai kaulalla riippuva kultainen medaljonki.

Se on ystävyyttä, yhteyttä ja runsautta kaikissa ja kaikkialla.

Ja ehkä teille näyttäytyy päivä, jolloin te olette yltäpäältä onnellisuuden vaatteissa.

Mutta muistakaa, onnellisuus on täyttymyksenä kuin vaatekerrasto. Vaikka te menettäisitte kehonne osan taistelussa, ei onnellisuus ole poistunut teiltä. Vaikka te kadottaisitte kuulonne, te kävelette yhä onnellisuuden kengillä.

Ja katsokaa silloin peiliin millaiseksi elämä on teidät pukeutunut ja mistä te voitte olla kiitollisia. Ja kun luoksenne saapuu nälkäinen kulkuriipoika, ilman vaatteita. Antakaa osa onnestanne hänelle. Antakaa hänelle päähine, jota ette itse tarvitse. Tai ehkäpä saapas, koska jalkanne ovat kovettuneet ja voisitte kävellä niillä tulisilla hiilillä.

Sillä lopulta onnellisuuden kaunein muoto esiintyy vain jaettuna.

Silti onnellisuus pukeutuu eri asuihin, niin kuin kastemadon onni on vesilammikossa, niin kuin seepran onni on sen raidoissaan. Liikemies näkee suurta vaivaa kerätäkseen rahaa ja voittoa. Opettaja ryhtyy työhönsä vaikka hänen palkintonsa olisivat välinpitämättömyyttä ja herjauksia. Onnellisuus on aina oivalluksen takana. Ja vain oivaltamalla voi löytää itsensä.

Te, jotka murehditte jokaisena päivänä elämääne, ottakaa uusi suunta kompassiinne.

Naurakaa vaikeuksillenne, naurakaa menetyksillenne, naurakaa ikäville asioille ja teitä piinaville taakoille. Naurakaa elämälle ja sen vastoinkäymiselle, sillä mitä muuta on tuo elämä kuin muutosta ja sen liikettä.

Kävelkää töihin hymyillen, kun ennen teitte sen vakavin ilmein. Naurakaa kivuillenne, joita tunnette vanhetessanne jaloissanne. Juokaa lääkkenne iloiten, kun eilen teitte sen vielä katkerana elämälle. Antakaa periksi taistelussanne ja hymyilkää vastustajallanne vain nähdäkseenne että tuo teitä ilkuva ja piinaava tuntematon on myös kadottanut hymynsä.

Kävelkää painajaistenne kanssa sillalle vain halataksenne niitä kauniissa auringonlaskussa.

Ja näin elämä näyttäytyy teille – kuten sanottua, kaikesta huolimatta - täyteläisenä ja kaikessa kauneudessaan.

Jaa kokemuksesi ystävällisyydestä.

Mitä voisin kertoa teille ystävydestä, joka on yksi rakkauden monista muodoista. Voisiko ystävyys olla mitään muuta kuin haaste, ilman voittajia tai häviäjiä. Voisiko se olla muuta kuin yhteinen pyhiinvaellus ilman yhteistä määränpäättä?

Eikö ystävyys ole kuin korvat, jotka kaipaavat musiikkia kuunneltavaksi. Tai ääni, joka kaippaa kallioita kaikuakseen.

Teidän ystävyysenne syntyy vuorovaikutuksessa ja puhdistautuu myös siinä. Ja vaikkapa teidän tarkoituksenne olisivat erit, teidän yhteinen vaellus on ikuinen. Vaikkapa te matkustaisitte eri suuntaan, teidän ystävyysenne ei katkea, sillä te kannatte ystävyysenne muistoissa ja teoissa.

On päiviä jolloin huomaatta, kuinka osa teidän naurustanne on muisto ystävien ilosta. Osa teidän vaatteistanne on ystävienne ihailua.

Sillä niin kuin lintu hyötyy ilmavirroista, niin ystävyysenne myös palkitsee teidät. Vuoroin te muututte ilmavirraksi, joka kannattelee ystävyysenne, vuoroin linnuksi, joka nauttii vapaudesta ja jaetusta ilosta.

Älkää etsikö ystävyyttä vain hyödyksenne. Niin kuin mehiläiset palvelevat kukkia, niin myös ystävyysenne tulisi olla jaloa.

Etsikää päivää jolloin te ette enää pelkää näyttää syvimpiä tuntejanne. Kun te ette enää pelkää näyttää haavoittuvaisuutanne, heikkouttanne, ongelmianne.

Jakakaa häveliäisyyttenne, niin että ystävinä voitte vapautua niistä asioista, joista päivisin hiljenette. Jokaisella meillä on taakka kannettavana, mutta jokaisella meistä on myös voima tehdä rohkeasti, ja asettaa oma todellinen itsemme esille.

Ja jos te ette voi olla ystävyysenne omia itseänne, te ette voi olla sitä yksinäänkään. Niin juuri tuo ystävyys saattaa teidät ikuisen tulen äärelle, vain polttaakseen teidän likaiset vaatteenne. Ja kun te olette sielultanne alastomia, verhoutuneina vain kirkkaisiin päivänsäteisiin, te tunnette ystävyysenne tärkeimmän asian: te voitte elää ilman naamiotanne, jonka takana olette niin monet päivät piilotelleet.

Tärkeintä ystävyysessä on sen luoma turva. Tuossa turvassa te muututte. Tuossa turvassa te voitte jopa vihata. Tuossa turvassa te olette.

Entäpä oikeudenmukaisuus?

Vaikka jokainen on teistä kaikkeuden lapsi, ovatko kaikki silti vapaita syntyessään? Kysytte, kerro meille vapaudesta ja oikeudenmukaisuudesta. Mitä muuta voisın sanoa vapaudesta, kuin että se on ainoa asia, joka ravitsee teitä vuoden jokaisena päivänä. Vaikka teidät vangittaisiin, ei kukaan voi viedä teiltä mielen vapautta, eikä sydäntänne. Siksi etsikää vapautta itsessään, ei vapautta jostakin. Vapaus on ainoa asia, joka tulisi ohjata unelmianne. Jos vapaus itsessään on ohjananne, ette jää kenellekkään velkaa.

Jos te toivotte yhtä lakia, olkoon toiveenne tämän kaltainen: saakoon kuka tahansa tehdä vapaasti, kunhan ei estä toisen vapautta. Niin teidät heitetään yhdessä pelikentälle, jota kutsutte maailmaksi. Te rakennutte samoista aineista, joista myös avaruutenne tähdet rakentuvat. Te hengitätte samaa ilmaa, joka kannattelee kyyhkystä ilmassa.

On väistämätöntä, että tuolla matkalla, jota kutsutte elämäksi, jokainen teistä kokee epäoikeudenmukaisuutta. Mutta mistä tuollainen tunne on sieluunne rakentunut? Miksi me ihmiset koemme epäoikeudenmukaisuutta, kun taas tuo tunne ei näyttäydy eläimillä, jotka elävät niin lyhyen ja raadollisen elämän? Voisiko elämän elää niin, ettei epäoikeudenmukaisuus pääsisi koskettamaan ilkeällä kädellään?

Ehkä osa sairastuu tahtomattaan. Osa menettää rakkaimpansa liian aikaisin. Osan kulkee pimeässä jo syntymästään asti. Miten maailma voi olla täynnä tällaista vääryyttä?

Vääryys on ihmismielen tulkinta, joka syntyy rakkauden ja luonnon tarkoituksettomuuden ristiriidasta. Luonnolla on halu synnyttää elämää, ja silti se kokemuksiemme mukaan on täynnä kuolemaa ja epäonnea.

Mutta mitä on tuo oikeudenmukaisuuden tahto, onnen menetys ja hapuileva kulkeminen muuta kuin omistamisen harhakuvaa. Niin kuin havupuu ei omista neulasiaan, ei myöskään ihminen omista kuin vapauden kohdata oma sydämensä.

Jos te mittaatte mennyttä ja tulevaa, te vieläpä kasvatatte epäoikeudenmukaisuuden lakia. Sillä oikeudenmukaisuus elää vain ajassa, ja jos te kasvatte ajattomiksi, te näette hetken valon, joka ei vaadi teiltä mitään.

Jos te vertaillette mitä toiset ovat saaneet, ja se mitä teiltä puuttuu, te kadotatte otteen omasta elämästänne.

Älkää murehtiko sitä mitä toiset kantavat käsissään tai mitä he ovat menettäneet, vaan

auttakaa heitä saavuttamaan heidän unelmansa. Jokainen yhteinen teko tekee sydämestänne suuremman kodin.

Älkää murehtiko sitä mitä teillä on joskus ollut, ja mitä olette itse kadottaneet, vaan pyytäkää apua tänä hetkenä tavoitellaksenne seuraavaa suurta meren aaltoa.

Sillä juuri tuo uusi aalto puhdistaa teidän elinvoimanne, niin kuin se vie mukanaan hiekkarannan kulmikkaat kivet, jotta te voisitte kävellä paljain jaloin vain tunteaksenne lämpöisän ja rentouttavan hiekan allanne. Se vie mukanaan entisen elämänne liat ja puhdistaa arvonne tarjottavaksi kiiltävillä hopealautasilla.

Sillä oikeudenmukaisuus on maailmassa vain sen takia, että me rakentaisimme yhdessä tikapuut pilviin, vain nähdäksemme pyytettömän ja armeliaan auringon. Oikeudenmukaisuus on kuin aavikoita pyyhkivä tuuli. Se levittää hiekkaa tasataakseen dyynejä, voidaakseen kulkea joutuisammin.

Silti älkää palvelko toisianne vain oikeudenmukaisuuden hengessä, koska silloin unohdatte sydämenne. Palvelkaa ihmisiä niin kuin palvelisitte vieraitanne kodissanne, rakkaudella ja järjellä.

Älkää tehkö omaa suoritustanne halvemmaksi kuin mitä se todellisuudessa on, koska lopulta totuus näyttäytyy aina suuremmalla voimalla.

Tuo teidän kokemanne oikeudenmukaisuus haluaa tasavertaisuutta, koska te vertaillette ja kadehtitte: Miksi minä en saavuttanut menestystä, niin kuin toiset. Miksi minä en pysynyt terveenä, vaikka liikuin luonnossa joka päivä. Miksi lapseni kokevat vääryyttä, vaikka olen kunnioittanut yhteiskuntaa ja lakeja läpi elämäni?

Unohtakaa vertailu ja ajatukset toisten onnellisuudesta ja omasta epäonnestanne. Kun epäoikeudenmukaisuus astuu luoksenne, edessänne on usein kuilu tai käännekohta. Tällöin teidän on valittava avarasta sydämestänne tärkein tie, kysymällä itseltänne: ”Vaikka ei minua kukaan tarvitsisi, olenko silti kuolemaa vahvempi?” Ja vaikka te luulisitte vaikeuksienne olevan viimeisimpiä, tulette kohtaamaan niitä maailmassa, joka ei mittaa hyvienne tekojen määrää. Teidän valinnaksenne jää tunnistaa itsestänne menneiden kipujen tuoma rohkeus ja oma esikuvallisuutenne ihmisyydessä.

Oikeudenmukaisuus on voima, jos se ajaa teitä omiin unelmiinne, mutta vain jos kannatte oikeudenmukaisuutta sydämestänne, niin kuin kenguru kantaa poikasiaan. Sillä sydämestä lähtevä oikeudenmukaisuus on järjen ulottumattomissa. Vain vastaanottavassa sydämessä voi asustaa todellinen oikeudenmukaisuus.

Odottakaa päivää, odottakaa vuotta, kunnes pysähdytte hetkeen ja unohtatte ajan merkityksen. Enää menneisyys ei kaduta, enää tulevaisuus ei pelota. Huomaatte että teillä on kaikki mitä tarvitsette, vaikkakin olette kärsineet enemmän kuin olisitte koskaan voineet kuvitella. Te hymyilette uudelle aamulle ja nauratte seuraavan päivän haasteille. Teistä on tullut maailmaa vahvempia, vaikka se on vienyt teiltä rakkaimpanne tai henkisen omaisuutenne. Te ette syyllistä, vihaa tai katkeroidu. Ainoastaan ymmärrätte, että te ja maailma olette yhtä. Vaikka te olisitte menettäneet kaiken, te kasvatte uudelleen kunnes elämä kannattelee teitä uudella tavalla. Vaikka te julistaisitte oikeutta ja kaitsette vääryyttä, tällöin muistakaa, ihmisyyks itsessään on sydämenne suurin asianajaja. Ainoastaan riidattomasta ja puhtaasta omastatunnosta voi syntyä uutta elämää. Tehkää tänään sovinto itsenne kanssa. Paljastakaa haavanne ja repikää irti suojakuoreenne.

Miten auttaisit meitä harrastuksissamme?

Kun teidän päivänne täyttyvät työnteolla, te kaipaatte ajalle muutakin kuin ainoastaan leipänne eteen tehtävää aherrusta. Te olette antaneet työlle paljon ja paljon olette työltä saaneet. Kuitenkin janoinen henki kaipaa raikastavaa ja puhdistavaa vettä voidakseen tulla vahvemaksi ja tulla eheämmäksi. Ja mitä muuta on itseksi tuleminen kuin itsensä toteuttamista työn ja lepäämisen välissä. Sellainen pitää teidät kiinni elämän rytmissä, joka etsii käsiinsä innokkaita ja pelkäämättömiä kanssakulkijoita. Vasta työn ja lepäämisen välisessä vapaudessa teidän luovuutenne pääsee kasvamaan.

Harrastukseenne täyttävät yhden osan sydämestänne. Ehkä osa teistä maalaa taulun, osa rientää urheilemaan ja joku taas kaipaa sisällensä vain hiljaisuutta.

Mitä kaikkea te voittekaan tehdä ja pukea sen harrastuksen asuun. Älkää tyytykö sellaiseen mikä teistä on helpointa ja kaikkien saatavilla. Etsikää ovia, joita ette ole uskaltaneet kokeilla. Luokaa ja valloittakaa uutta. Sillä teillä on vain yksi elämä, joten älkää tyytykö keskinkertaisuuksiin, vaan luodakaa itsenne, jotta löydätte syvimmän kaipuunne avaimet.

Jokainen teistä toteuttaa sitä mihin hän on ihastunut luonnossa. Toiset ihailevat voimaa toiset taas hellyyttävää siveltimen piirtoa. Toiset ihailevat valon ja varjon taistelua, toiset taas ovat kiinnostuneita vaeltamisesta. Harrastukset palkitsevat teidät, jos luonto on sydämenne päämäärä. Harrastukset uuvuttavat teidät, jos palkinnot ovat luontonne päämäärä.

Ja vuoroin teidän on myös levättävä. Nämä kaksi kulkevat läpi elämänne sopusoinnussa, ja kun te antaudutte levolle te jaksatte taas ahertaa, ja kun teitä vie harrastuksien väkevä voima, te nautitte taas levosta.

Sillä mitä muuta on lepo kuin maailmalla tahriintuneen sielun puhdistamista.

Käyttäkää vapaa-aikanne inspiroituaksenne töitä ja harrastuksia kohtaan. Sillä mitä muuta on vapaus ajasta, kuin ajatuksien ja ikävien olotilojen jäsentämistä. Se on uudelleen syntymistä, niin että jokaisena päivänä ja hetkenä olisi mahdollisuutta johonkin uuteen.

Sanokaa itsellenne: Tänään aion laulaa häpeilemättä. Tänään tanssin pelkästä ilosta.

Älkääte antako häpeän peittää teidän luontoanne, vaan nauttikaa harrastuksistanne niin kuin nauttisitte aamukahvista täydellistä auringonnousua katsellen. Älkää tehkö jokaisesta teostanne suoritusta. Älkää vaatiko jokaisesta hetkestä täydellisyyttä.

Naurakaa sille mitä eilen vielä epäilitte. Tehkää sitä mitä eilen vielä häpesitte.

Miten meidän tulisi suhtautua kiireeseen?

Kuinka monesti olette elämässänne pysähtyneet samoin kuin te pysähdyitte ihailemaan kahlittua tiikeriä.

Kuinka monesti olette käyttäneet kaikkeja aistejanne kuin tuona aamunkoittona, jolloin törmäsitte luonnon omaan ihmeeseen.

Kiire on sielunne polttava liekki. Lähelle tullessa se voi saada aikaan paljon, mutta siinä asustaessa te ette näe ja tunne elämää. Koette vain polttavan tunteen, joka ohjaa käsiänne niin kuin olisitte kiireen oma sätkynukke. Tällöin teidän elämänne palvelee heijastuksia rakkaudesta, heijastuksia sielunne kaipuusta. Siksi tyhjyytenne etsii yhä täyttymystä. Itseaiheutettu kiire on sitä kun ulkopuolinen elämä voittaa sisäisen.

Kun te havahdutte omaan kiireeseenne, nostakaa katseenne ja katsokaa vastaankävelijöitä. Kuinka moni kulkee kiireen tahdittamana, kuinka moni on oman elämänsä omistaja? Etteikö kaikki näyttäisi siltä kuin jokin ulkopuolinen omistaisi heidät kaikki. Niin kuin jokin vetäisi heitä naruillaan puoleensa, vain lähettääkseen heidät takaisin.

Jos kiire omistaa teidät, teidän kätenne ovat sidotut. Kiire voi palvella teitä, jos se on ainoastaan rakkauden synnyttämä. Te kiirehditte, jotta teidän ei tarvitsisi kiirehtiä. Kuinka lumoavaa tuo kaikki voikaan olla!

Tänä päivänä katsokaa vieressä istujaa silmiin, niin ettei kiire vie katsettanne.

Tänä iltana nostakaa malja, ja juokaa se janoonne antamatta kiireen ohjata kättänne. Maistakaa viinin kaikkia makuja, ja tehkää siitä hetkestä ainutlaatuinen.

Kuinka monesti olette pysähtyneet ja kohdanneet ihmisen niin, että olisit todella kiinnostunut hänen hyvinvoinnistaan ja kuulumisista?

Te ihmettelette päivienne tyhjyyttä, mutta ette huomaa, että juuri tuo kiire imee teidät tyhjiin. Kiire on täyttymystä vain heille, jotka tilkitsevät laivansa reikiä etsimättä syytä niiden aiheutumiselle.

Katsokaa pilvitaivasta ikään kuin se olisi täynnä ihmeellisiä muotoja, ilman että pukisitte kaikki pilvet samaan asuun. Kuulkaa heinäsiirkojen sirinää, ikään kuin kuuntelisitte luonnon omaa konserttia. Nostakaa kivi maasta, ja tuntekaa sen veden hioma pinta, ilman että ajattelisitte

pitävänne kädessänne merkityksetöntä muotoa.

Käyttäkää kaikkeja aistejanne ja etsikää uutta niin kuin pieni lapsi tunnustelee maailmaa ja kiireenne häviää.

Ja iltaruskon saapuessa, kun te katsotte valmista maailmaa, te voitte havahtua kysymään: Minne oikein kiirehdin? Tänään voin kävellä töistä kotiin kiireettömänä.

Kuinka rakennamme uskon temppelein?

Kun te istutte edessäni, jokainen teistä katsoo maailmaa omalla tavallaan, vaikka kaikki me synnymme alastomina. Kuinka voisin vastata kysymyksiinne niin, että ne palvelisivat teitä kaikkia samalla tavoin. Kuinka luonto voisi luoda tiheään metsän niin, että valoa ja ravintoa riittäisi varjoon jääville heiveröisimmillekin puille, olematta epäoikeudenmukainen.

Osalle teistä tämä kokemanne elämä ja kaikkeus on jumalan luomaa, osalle se on luonnon ikuista kiertoa, osalle puhdasta voimaa ja energiaa, jossa pyhä tuuli toteuttaa tahtoaan. Miten voisin verhota itseni sanoilla, niin että te ette näkisi puhujaa, ainoastaan kuulisitte näkymättömät sanani. Sillä totuus asustaa kehojemme välissä.

Vaikka te kuulisitte puhettani ja eläisitte sen totuudesta, te ette muutu ennen kuin sanani ovat muuttuneet teidän teoiksi.

Vaikka te näkisitte minun pelottomuuden, te ette saata tuntea minun syvyyttäni.

Miten jakaisimme totuuden, joka on aina sanoja suurempaa? Miten välttäisimme erimielisyydet ja voisimme elää yhdessä?

Jos te uskotte jumalaan, olkoon uskonne tämän kaltainen: rakkauden tulvima pelto, jonne kurjet laskeutuvat iltahämärän turvin. Valtatie, jonka jokaisella kaistalla on oma pyyteetön tarkoituksensa. Öinen tähtitaivas, joka on ikuisten mysteerien täyttämä.

Te, jotka pidätte kiinni totuudestanne, olkaatte tietoisia siitä, että totuus ei palvele pelkääjän mieltä.

Sillä pelko on naula, joka kiinnittää totuuden seinääänne, jotta te ette hädissäänne kadottaisi sieluanne. Mutta tuo seinä on kuin pilviverho. Se ei pysy koskaan muuttumattomana.

Jokainen joka huutaa omasta luolastaan vastauksia totuudesta, oikeasta ja väärästä, tuomatta itseään esille, ei voi nähdä kuin omat pinttyneet tavoitteet johdatella keskustelua. Sen sijaan, että veisimme lapsemme omiin luoliimme, tulisi meidän sytyttää pihamaalle suuri nuotio, jonka ääneen jokaisen tulisi kokoontua, jonka valoon suuret kysymykset tulisi laskea, vain nähdäkseen ettei meitä erota lopulta mikään uskomusten muuri vaan tapa jolla katsomme sitä.

Onko uskonne rakentunut rakkaudelle vai pelolle? Vihalle vai armolle? Selvittäkää tämä sydämestänne. Etsikää vastauksia, vain ja ainoastaan esittämällä kysymyksiä. Jokainen päivä on uudelleen syntymistä. Se on kuolemista tunteille ja ajatuksille. Se on irtipäästämistä ja luopumista.

Siksi totuutta ei voi pysäyttää, sillä se on näkymättömyyttä, kevään purojen solinaa.

Totuus on sydänten harmoniaa.

Miten saatamme kohdata yksinäisyyden?

Kuka meistä nostaisi ensimmäisenä kätensä, ja voisi sanoa: Yksinäisyys ei ole koskaan koskettanut minua. On nähtävä, kuinka yksinäisyys asustaa meissä kaikissa.

Onko olemassa hetkeä jolloin yksinäisyys ei ohjaisi kättemme töitä tai kehomme halua kokea turvaa?

Pimeässä hohtava öjylyhty kerää tuhannet yöperhosensa valonsa turvaan, ja kokee silti yksinäisyyttä.

Kulkuri kerää öisin tarinoillaan kuulijoita luokseen, ja oivaltaa suurimmat tarinansa juuri päivisin yksinäisyydessä vaeltaessaan.

Kuinka voisimme olla kokematta yksinäisyyttä, jos me synnymme hellään syleilyyn? Kuinka voisimme olla yksinolessamme vapaita, jos me olemme luonnostamme riippuvaisia toisista?

Etteikö yksinäisyys olisi myös hengen voima. Sillä juuri se matka, joka erottaa meidät toisistamme on mahdollisuus oivaltamiselle.

Meidän on vaellattava, tullaksemme takaisin

Meidän on ikävöitävä, voidaksemme taas täyttää sydämen kammiot.

Eikö juuri yksinäisyys ole lopulta parhaimmillaan täyttymys. Sillä eikö eksyneen suurin ilo ole juuri siinä kun hän löytää takaisin kotiin.

Olkaamme toistemme seurassa niin kuin meidät on syntymästä asti tarkoitettu, sillä tuo vuorovaikutus on lyhty, joka valaisee eksyksissä olleet ilomme ja onnemme takaisin meidän hoivaamme.

Antakaamme aikaa sielulle vaeltaa.

Antakaamme mielelle rohkeus nähdä uutta.

Sillä lopulta yksinäisyyden tunteen voittaminen on rohkeutta. Jotta me voisimme rakastaa, meidän täytyy tuntea yksinäisyyden tuska, vaellattava sen juurilta äitiluonnon helmaan. Herättävä yksinäisyyden sivaltaviin iskuihin, kunnes tunnemme pärjäävämmekin yksin, kunnes yksinäisyys on takonut yksinolosta kestäväää ja arvokasta. Kunnes keho on ottanut

yksinäisyyden omakseen.

Mitä luonto voi tehdä meille?

Kun vaellatte kiireenne helmasta luontoon, te huomaatte juuri luonnon hiljaisuudessa kuinka mieli saa tilaisuuden levätä, niin kuin lapsi saa levätä äidin hellässä syleilyssä. Onko myöskään olemassa parempaa taidemaalauksia kuin luonnossa syntynyt? Onko olemassa puolueettomampaa tuomaria kuin luonto. Luonto asettaa meihin kaipauksen, jota me kaupunkiemme kiireisessä elämässä tunnemme syvällä sisimmässämme, kuitenkin sitä niin usein laiminlyöden. Niin kuin vanha kultakello, myös meidän mielemme ja sielumme vaativat uudelleen virittäytymistä. Kaipuu avaruuden tähtien luokse on meihin jokaiseen sivallettu syntymämerkki. Vasta luonnossa hiljaisuudessa ja virikeettömyydessä me virittäydymme juoksemaan aikaamme eteenpäin.

Miksi juuri luonnossa vaeltaminen ja sen sanaton hiljaisuus saa ihmiset levollisiksi ja rauhallisiksi?

Luoto on teille teidän syntymäkotinne, vaikka te olisitte kasvaneet kyljen vilkskeessä. Se tyynnyttää teidän ristiriitaisen mielenne, koska juuri luontoa katsoessanne huomaatte, että se ei sisällä ainuttakaan virhettä.

Kaikella on tarkoituksensa elämän kiertokulussa, se kuiskaa teidän korvaanne.

Valtavat perhosen siivet, kirjavat linnut ja mitä ihmeellisemmin käyttäytyvät eläimet ovat vain heijastuksia siitä, mikä on luontoäidin halua luoda ja ylläpitää elämää sen kaikissa muodoissaan.

Mutta eikö juuri meidän ahneutemme ole saattanut luonnon uhatuksi. Kun me ennen silitimme maan hiuksia, nyt kylvämme jätteitä sen helmaan.

Me jäämme luonnolle velkaa sen, mitä me siltä otamme.

Silti luonto antaa omalla ylpeydellään ravintonsa meille. Me kaikki olemme luonnolle sen lapsia. Ei ole syytä miksi se jättäisi ruokkimatta rakkaimpansa. Mutta niin myös luonnolla on rajansa, jolloin siltä pyydetään enemmän kuin se voisi antaa.

Tuntekaa luonto sydämessänne, nauttikaa sen ravinto mielessänne.

Kaupunkien ja suurten kyljen melske saa teidän ajatuksenne pyörimään vinhatummin, kunnes ette enää huomaa milloin teidän mielenne on olemisen tilassa. Te etsitte kaipauksenne lähdeettä ulkopuolelta; koruista, vaatteista, elämyksistä vaikka juuri suurin tuo kaipaus asuu sisällänne.

Ehkä te saatte hetkellistä tyydytystä, niin kuin karhu saa suuresta lohisaaliistaan koskien huomassa.

Ehkä te koette hetken vapauden ja onnellisuuden tuntoa, niin kuin kotka jylhältä kalliolta syöksyessään.

Mutta todellinen ja kestävä kaipaus teidän tulisi suunnata sisällemme. Katseenne ja kyltymättömät halunne teidän tulisi laskea luonnon hiljaisuuteen.

Tuo hiljaisuus ei ole äänettömyyttä vaan sanatonta kuiskausta siitä, kuinka meille riittäisi vain luonnon läsnäolo tyydyttämään elämän nälkämme. Kuinka me olemme sokaistuneet maailman kiireessä etsimään sieltä, missä ei lopulta ole kuin ahneuden ja lyhytkatseisuuden tyhjä kuilu.

Kerro meille muutoksen voimasta?

Tänään te olette kävelleet samaa polkua kuin eilenkin. Teidän toiveenne olisi kävellä tuota samaa polkua joka päivä, koska sisäinen elämäne on sekasortoinen ja vaaditte järjestystä ulkopuoleltanne. Juuri tuolla polulla te voitte löytää itsenne, koska muualla te olette kadottaneet sielunne. Tuosta polusta on tullut teille niin tärkeä, että te vaaditte päivittäin päästä samalle polulle. Te noudatatte samaa kellonaikaa ja samaa rytmiä mahdollisimman tarkasti. Koska juuri tuona kellonaikana sielunne näyttäytyy teille. Te sanotte sielulenne: ”Kiitos, että voin vielä löytää sinut.”

Ja yhä enemmissä määrin te täytätte päivänne rutiineilla ja velvollisuuksilla, kunnes olette niiden kyllästämiä. Päivänne kuluvat ja juoksevat yhä kiivaammin eteenpäin ja sitä kiivaammin te yritätte pitää kiinni pinttyneistä tavoistanne ja mielikuvistanne.

Kunnes tulee päivä jolloin havahdutte.

Mitä enemmän sidon itseäni mielikuviin ja tapoihin, sitä enemmän kahlitsen itseäni.

Ja tulee päivä jolloin te sanotte itsellenne: ”Tänään aion muuttaa tapani, eikä tuo muuttuminen sisällä lainkaan luopumista.”

Te päätätte kävellä eri polkua, ja huomaatte hetken verran kuin tämä muutos ahdistaa teitä, mutta palatte halusta tehdä niin yhä useammin.

Te rikotte tahallanne kaavaa ja tapojanne, koska olette ymmärtäneet elämän kauneudesta.

Te olette hakeneet elämäänne niin pitkään järjestystä, vaikka juuri luonnon oma tahto elää epäjärjestyksessä. Tähdet eivät kokoonnu, vaan ne purkautuvat ja räjähtävät. Viinilasi ei ajassa eheydy vaan rikkoutuu.

Tänään te löydätte muutoksen voiman sisältänne. Vaikka tähän mennessä te olette luulleet, että rutiininne ja kaavanne on vapauttanne, te huomaatte vapauden olevan muutos.

Tehkää tuosta muutoksen voimasta rutiininne. Ja kun te kaipaatte elämäänne jotain vanhaa ja perinteikästä, te voitte uudistuneina etsiä niitä nyt vapaasti, ja iloita niistä ilman pakollista tarvetta niihin.

Kuinka voi olla periksiantamaton?

Kuulen hiljaisuudessa niiden kuiskaukset, jotka ovat henkensä rajoilla antamassa periksi. He ovat taistelleet niin pitkään pitääkseen kiinni vaivalloisesti elämän syrjästä. Taistelleet niin pitkään, vaikka vain osa heidän taakastaan on itsensä aiheuttamia.

Mitä sanoisin heille, jotka pitävät kiinni elämästä hentoisin ottein vain sydän ja hengitys seuranaan.

Heille, joiden elämä on väistämättä taistelua vaikka he ovat pyytäneet vain armollisuutta? Heille, jotka ovat menettäneet niin paljon, että ovat itkeneet niin monet illat vain luopumisen tuskasta.

Voisiko uusi päivä tuoda heille janoisille maljan, joka täyttyy viimein itsestään keskipäivän sateesta ja aamun kosteudesta.

Kuinka voisoin auttaa heitä pelkillä sanoillani, kun itse heidän on lopulta itseään autettava?

Niin kuin aurinko laskee taivaanrantaan myös heidän on välillä hellitettävä ikuisuuden taistelusta, vain noustakseen uudelleen. Sillä juuri tuo nouseminen synnyttää uutta ja kestävää.

Älkääte antautuko mukavuudenhalulle, vaan sielunne tahdolle pärjätä vähemmälläkin. Älkää luovuttako ja päästäkö irti unelmistanne, vaan löysätkää naruanne vain katsoaksenne niitä vuoroin etäältä ja vuoroin läheltä.

Tehkää hiljaisuudessa niin että uudet päivittäiset rutiininne eivät sisällä luopumista vaan ainoastaan pois antamista.

On päiviä, jolloin te kävelette elämäänne valmiiksi tallattuja polkuja pitkin. Päiviä jolloin siirrytte päivänkoitosta yöhön vain rimaa hipoen. Oppikaatte näistä sanoista tärkeimmät: jotta saavuttaisitte unelmanne ja onnellisuuden tunteen, teidän päivänne ei saa koostua ainoastaan selviytymisestä vaan myös kehittämisestä.

Kun tänään menitte luontoon liikkumaan vain sen tähden että selviytyisitte töittenne kiireestä, menkää huomenna sinne kuunnellaksenne lintujen laulua ja havisevia lehtiä.

Kun tänään menitte kirjastoon vain unohtaaksenne kiireen, menkää sinne vuorostaan oppimaan ja viisastumaan.

Niinä päivinä jolloin maailman luonne näyttäytyy teidän elämän voimaanne väkevämpänä, sanokaa itsellenne: tämä on vain yksi päivä tuhansien joukossa.

Niinä vuosina, jolloin matkanne tuntuu pidemmältä kuin se on tähän mennessä ollut yhteensä, sanokaa itsellenne: tämä vuosi on vain yksi vuosi muiden joukossa.

Sillä lopulta luonnon oma voima vie lapsensa muutokseen. Mutta juuri tuo muutos tapahtuu niin pieninä asioina, että ne jäävät helposti teiltä huomaamatta. Takertukaa niihin niin kuin takertuisitte tikapuiden puoliin kiivetäkseenne ylös helpotukseen. Niin kuin kuilun pohjalla kasvava kukka pyrkii kasvamaan kohti auringon valoa, niin myös elämä, oikein ohjattuna, pyrkii aina toteutumaan siihen suuntaan, jossa sillä olisi lopulta hyvä olla.

Miten suhtaudumme omistamisen haluun?

Haluaisin puhua teille yhdestä kauneimmasta ja samalla kovin vaikeasta asiasta. Nähdäksemme meidän ihmisten elämässä on paljon tuskaa, paljon surumielisyyttä ja epäoikeudenmukaisuuden tunnetta, vaikka eläisimme mielestämme hyvien arvojen mukaisesti. Niin paljon tuo kaiken voi nähdä ihmiseloon kuuluvana, mutta niin paljon myös oma onnellisuutemme on meistä itsestämme kiinni. Joskus epäonni ja huono sattuma saa meidät varpaillemme. Emme voi hyväksyä sellaista, mihin emme itse ole olleet syyllisiä tai osallisia. Kuka meistä kieltää osallisuutensa omaan elämään?

Ehkä osa on menettänyt kuulonsa, osa puolet terveydestään. Osa kyvyn kävellä, osa taas kyvyn nähdä. Osa on menettänyt rakkaimpansa, osa työpaikkansa.

Yhdessä heitä kaikkia yhdistää menettäminen.

Pyydän teitä katsomaan tänä iltana tähtitaivasta. Niin usein puhun tähdistä, koska niihin verhoutuu elämämme suurimmat salaisuudet. Yksinään ne ovat valopilkkuja ja yhdessä osa maailman taidetta. Meidän elinikämme ei riitä näkemään kokonaista tähden elämää, mutta silti voimme tehdä kauniita havaintoja noista avaruuden ihmeistä.

Miksi juuri tähtitaivas on pohjana kertomalleni, joku teistä ihmettelee äänekkäästi. Ehkäpä juuri siksi, että tähdet ovat hiljaisuuden pyhättöjä, ja juuri tuollaisessa hiljaisuudessa asustaa elämän syvä ymmärrys.

Menettäminen, luopuminen. Tahdon teidän kuulevan nämä sanat, sillä juuri ne saavat teidät varovaisiksi, koska ne ovat kuin vartaloon iskettyjä tikareita. Verta vuotavasta haavasta syöksyy pihalle myrkyttynyttä verta, joka on ohjannut jo liiaksi teidän elämäanne.

Ja näiden tähtien alla minä kysyn teiltä: Onko teidän elämässänne kokema epäoikeudenmukaisuuden tunne peräisin mistään muusta kuin siitä, että te olette luulleet omistavanne jotakin. Te olette luulleet että omistatte terveytenne, rakkaimpanne, saavutuksenne. Mutta juuri mikään näistä ei ole teidän ominaisuutta, niin kuin tähti ei omista alkuaineitaan räjähtäessään supernovaksi ja levittäytyessään suureksi näytelmäksi osaksi kaikkeutta.

Juuri tuo omistaminen on laittanut teille surun ikeen päällenne. Mitä enemmän te luulette omistavanne ja haalivanne omiin suojiinne, sitä enemmän epäoikeudenmukaisuuden käsi koskettaa teidän hyvinvointianne.

Te pelkääte itseänne kun tietoisuus laskeutuu päällenne. Kun te astutte ensimmäistä kertaa elämän näyttämölle, monelle teistä annetaan paljon. Ja niin moni taas teistä selviää alkujaan kovin vähällä. Mutta juuri he teistä, jotka omistavat syntymästään asti kaiken, heidän elämä kulkee monesti sokeana kunnes he havahtuvat hereille: sain kaiken tämän lainaan, ja nyt olen tuhlannut kaiken turhuuteen.

Vaikka te olette saaneet kaiken lainaksi, te ette ole velassa kenellekkään.

Teidän kykynne toimia, tehdä työtä tai nauttia soitinten soittamisesta on luonnon oma tarkoitus toteuttaa omaa tarkoituksetonta tahtoaan. Luonto haluaa suojiinsa heinäsirkan sirinää, kuin yhtälailla teidän kauniiden käsienne soittamaa rytmikästä melodiaa. Te toteutate luonnon tahtoa, kun te toteutate omaanne. Ja katsokaa silloin tuota monimuotoisuutta. Katsokaa perhosten lukemattomia eri värejä, ja ihmisten tuhansia eri taitoja. Tällöin luonnon näytelmään osallisina, te ymmärrätte kuinka kiitollisia te voitte olla siitä mitä teillä vielä on ja siitä mitä teillä on joskus ollut.

Luonto haluaa teidän tekevän työnne, niin kuin muurahaiset tekevät työnsä joka päivä. Mutta kun te olette terveitä ja hyvinvoinia, kun onnellisuus on laskeutunut päällenne, älkää pelätkö muutosta. Sillä niin onnellisuus on vain pilvestä satavaa vettä, jota te juotte hetken verran janoonne, jotta jaksaisitte taas eteenpäin. Sillä niin teidän elämänne, kuin kaikkien muidenkin, sisältää muutoksen ja luopumisen siemenet. Ne on kylvetty teihin jo syntyessänne.

Ehkä osa teistä ei ole koskaan saanut mahdollisuutta kävelyyn, ehkä osa on syntynyt sokeus silmissään. Ehkä osa ei ole saanut omistettavaksi kuin herkän sielun.

Älkää vertailko tai hakeko oikeudenmukaisuutta, sillä tärkeintä mitä voitte antaa on ainoastaan teidän sydämenne harmonia.

Kun te opitte tuntemaan luopumisen tuskan, te ymmärrätte hiljalleen elämää ja sitä, että ainoa mitä voitte omistaa, on rakkaus, joka etsii toteutumistaan.

Kuinka suhtautua vanhuuteen ja nuoruuteen?

Tänä syyskuisena iltana kun kävelin aurinkoista kadunpuolta, kun näin muuttolintujen lentävän kohti etelää, tunsin rinnassani hekumaalista iloa. Mietin mikä saa meidät vanhenemaan ei ainoastaan ulkonäöllisesti vaan myös sisimässämme. Onko vanhuus ainoastaan kokemusten taakan kantamista? Viisaus, joka on yhtä syvä kuin leveäkin? Onko vanhuus ainoastaan tie yhteen suuntaan? Hidastuva virta, jossa purjehtivat kaarnaveneet ovat kyllästyneitä etsimään uutta ja samoilevat kohti vääjäämätöntä, rajaporttia.

Vanhuuden saavuttaminen on syvästi kunnioitettavaa, mutta kuinka moni vanhoista ihailee nuoruuden voimaa? Niitä päiviä jolloin sydän on kepeä kuin peipposen lento, jolloin huolet ovat oven kynnyksen korkuisia ja murheet savukkeen mittaisia.

Eikö juuri tuo nuoruuden mieli ole avoin elämälle, vaikka se olisikin mustavalkoinen ja sen särmät hiomattomat. Vanhuuden saavuttanut voi tylsistyä ja vaipua synkkyyteen, jos jotain nuoruudesta ei ole säilynyt mukana. Se seesteisyys, jonka vanheneminen tuo tullessaan on luonnon tapa valmistaa kohtaaminen Rajallakulkijan kanssa. Me haluaisimme vanheta niin, että voisimme itse päättää päivän jolloin olisimme kunniakkaasti valmiita kulkemaan toiselle puolen elämän virtaa. Niin että voimme sanoa elämälle hyvästit kääntämättä menneelle selkää.

Mutta miksi puhun tänään teille juuri vanhuudesta ja nuoruudesta, ikään kuin olisin solminut ne elämän liitoksi. Haluaisin sanoa teille, että vanhuus voi olla yhtä elämäniloista kuin nuoruus. Sillä useimmalle vanhuus voi olla vain mielen mitta, vaikka jalat eivät enää kantaisikaan, vaikka kämmenet olisivat syväuurteiset.

Eikö nuori, joka on kokenut suuret surut ja ikuiselta tuntuvan tuskan voi olla yhtä kokenut kuin keskivanhan tammen ikäinen ihminen? Ehkä tuo nuori voi sanoa: ”Minä olen kokenut ja nähnyt kaiken.”, ja tuntee elämän taakan painavan selässään tuhannen kilon voimalla. Tuo nuori voi kokea olevansa iältään moninkerroin vanhempi kuin ikäisensä toverit, vain ja ainoastaan raastavien kokemuksiensa pohjalta. Hän voi vaipua synkkyyteen ja asettaa päällensä mustan viitan, joka imee itseensä kaiken elämän valon. Tai hän voi nousta viisaudessaan itsensä yläpuolelle ja ohjata itseään suuntaan, jossa elämä kantaa itse itseään.

Eikö tässä ole juuri opetus, joka meidän jokaisen olisi muistettava. Me voimme vanheta kokemuksellisesti kuin myös luonnollisesti. Vanhenemisen ei tarvitse tarkoittaa elämän ilon hiipumista, niin kuin ei rankkojen kokemusten tarvitse sammuttaa elämän janoa.

Menkää tänään ja löytäkää itsestänne tuo kokematon nuori, jolle taivas on muutakin kuin

sinertävää ilmaa. Jolle taivas on mahdollisuus vapauden unelmoimiseen.

Menkää ja nauttikaa tulevista päivistänne unohtaen ikänne ja kokemuksenne. Nuortukaa hengitettävästä ilmasta niin kuin humaltuisitte hedelmäisestä viinistä. Tuntemaa elämän virta sydämässänne voimakkaampana kuin koskaan ennen. Vaihtakaa vanhat ja pinttyneet tapanne johonkin uuteen, tuntemaa seikkailun henki mielessänne. Sillä juuri uudesti syntynyt elämä paljastaa teille iän olevan vain mielenne mitta. Niin kuin kaiken kokenut nuori voi sanoa, olen nähnyt tarpeekseni, niin voi myös rajapyykin luokse saapunut vanhus todeta, en voi mennä ajassa taaksepäin, siksi minun on tyydyttävä seesteisyyteen ja pysähtyneisyyteen.

Heitä yhdistää mahdollisuus hylätä vanhat raskaat muistot, tulevaisuuden uhkakuvat ja uudistautua. Sillä mitä muuta on elämän ilo kuin vapautusta menneestä ja tulevasta. Se on elämistä tässä hetkessä ilman mielikuvaa itsestä. Kuka sanoo ettei vanha voisi olla riemukas, iloinen ja utelias, vaikka hänelle riittäisi päivän uutiset ja kahvin tuoksuinen aamu.

Kuulen ihmisten sanovan: "Olen vanha ja kyytön.", vaikka he ovat iältään vasta nuoria aikuisia ja ainoastaan kokemustensa runtelemlia. Näen ihmisten silmissä usein katseen: En jaksa kokea uutta, vaikka he ovat vielä kovin nuoria, edessään niin monia kymmeniä vuosia.

He ovat piirtäneet itsestään mielikuvan, jota pitävät yllään niin kuin sirkustaiteilija pitää naamariaan viihdyttääkseen muita. Tuo mielikuva estää heitä elämästä vapaasti. He eivät ole menettäneet mahdollisuutta elämän iloon ja lapsenomaiseen uteliaisuuteen tulevia päiviä kohtaan, ainoastaan ovat uraantuneita ajattelemaan niin.

"Kuinka voisin hypätä pois sakenevasta harmaudesta?", he kysyvät.

Aloittakaa luotaamaan itseänne pintapuolisesti. Kysykää itseltänne täydellä rehellisyydellä: olenko tyytyväinen elämäni.

Tarkastelkaa tällöin mieltänne kuin täyttyvää maljaa: onko maljani todella niin pieni ja täynnä kuin olen nähnyt sen mielikuvissani olevan.

Punnitkaa sydämenne painoa: niin kuin sydämeni on pinttynyt kokemuksistani, olenko todella sitä mieltä että minun uusiutuva vereni ei sitä voisi puhdistaa.

Ja niin voitte olle matkalla valoisiin päiviin, jolloin kyyhkynen istuu kädellenne, ei lentääkseen taas pois vaan ihastellakseen teitä, jotka olette jälleen mieleltänne nuoria ja ikuisen virran mukana kulkevia.

Miten suhtautua omiin tunteisiin ja ajatuksiin?

Osaisiko viisain teistä nimetä tuhat asiaa, jotka ovat näkymättömyyttä, mutta jotka ovat kuitenkin rakennusaineita jollekin jota kannatte aina mukanaan? Osaisiko heikoin teistä löytää itsestään jotain sellaista, jonka avulla voisi olla vuorostaan kaikkein vahvin?

Kun hiljaisuus laskeutuu tänä iltana luoksenne, kutsukaa mielenne kotiin vieraaksenne lempeys ja turvallisuus. Rakentakaa mielestänne sellainen koti, jonne rakkauden ei tarvitse kysyä lupaa tullakseen asettumaan. Vuorakkaa seinät ja sulkekaa ikkunat. Unohtakaa kaikki ulkopuolinen ja se mikä aiheuttaa mieleenne melua. Tyynnyttäkää mielenne niin kuin ilta laskostaa pilvet kuun eteen. Antakaa rakkauden ohjata itseänne hyväksynnällä ja kiireettömyydellä.

Ja kun vieraat saapuvat yön värittömästä luonnosta, pitäkää itseänne kädestä kiinni ja antakaa lupa itsellenne kokea kipua, ahdistusta, pelkoa, surua, kiirettä, alakuloisuutta. Aistikaa vuorovesi ja sen liike. Nähkää taivaan revontulet ja ottakaa ne kehoonne. Ja te löydätte arvokkaat tunteenne.

Ja kun vieraat lähtevät oveltanne, nauttikaa kodinne lämmöstä, koska olette viimein kohdanneet kehoonne syvimmit tunteet, voimavarat jotka aaltoilevat tuottaen teille energiaa tahtonne alaisuudessa.

Taivas on kuluvana yönä täynnä lintuja, niin kuin mielenne on täynnä kumpuilevia ajatuksia. Katsokaa niitä näkemättä niitä. Tutkikaa niiden liikkeitä, ennakoimatta niitä. Antakaa niiden liihotella ohitsenne, koskematta niitä. Vaikka taivas tuntuisi täyttyvän linnuista, juuri te seisotte paikallanne, ettekä te ole hävinneet minnekään. Koskettakaa ohitsenne virtaavaa puroa. Tuntekaa sen kylmyys ja levittäkää vettä kasvoillenne.

Ehkä osa linnuista on seurannut teitä läpi elämänne. Ehkä osa hämmästyttää teitä ulkonäöltään. Osaa te pelkätte, osaa te ihaillette.

Ajatukset lentävät mielessänne kuin linnut taivaalla. Ne laskeutuvat satunnaisesti puuhun, vain tarkkailemaan teitä. Ne kirkuvat ja räähkyvät. Ehkä ovat toisena hetkenä täysin hiljaa.

Ja kuin kalastaja nostaa likaisten verkkojensa seasta helmisimpukkansa, niin myös te poimitte ajatuksistanne tärkeimmät.

Oppikaatte nämä kaksi kunniakasta asiaa. Kohdatkaa tunteenne pakenematta niitä. Sillä sydän tuottaa niistä jokaisen teidän nähtäväksenne ja arvioitaksenne, koska ainoastaan te omistatte silmät joilla nähdä ne. Luodatkaa sisimpänne rakentamatta mastoja. Nähkää

ajatuksenne, vain katsoaksenne niitä sellaisenaan, ei totuutena. Ja olkaatte tarkkaavaisia, niin kuin merikapteeni tutkiessaan tähtitaivasta. Sillä öinen tähtitaivas pitää aarteinaan tuhansia tähtiä, joiden kirkkaus on myös teidän ohjananne, jos tarkkaavaisuus ja maankamaraa koskettava läsnäolon kaipuu saa teidät varpailenne yhä uudestaan ja uudestaan.

Takakansi

Kulkuri saapui kylän laitamille lyhty kädessään. Suuri ihmisjoukko tiesi odottavan kulkurin saapumista. He saapuivat kuuntelemaan hänen suurta viisauttaan. Ja niin Kulkuri avasi sydämensä.